

UNIVERZITA KARLOVA

Právnická fakulta

Pavel Kopecký

**Oprávnění k provozování rozhlasového a
televizního vysílání**

Diplomová práce

Vedoucí diplomové práce: JUDr. Jiří Rajchl, Ph.D.

Katedra správního práva a správní vědy

Datum vypracování práce: 14. 4. 2019

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem předkládanou diplomovou práci vypracoval samostatně, že všechny použité zdroje byly řádně uvedeny a že práce nebyla využita k získání jiného nebo stejného titulu.

Dále prohlašuji, že vlastní text této práce včetně poznámek pod čarou má 163646 znaků včetně mezer.

Pavel Kopecký

V Praze dne 15. 4. 2019

Poděkování

Na tomto místě bych rád poděkoval vedoucímu této diplomové práce, JUDr. Jiřímu Rajchlovi, Ph.D., za podnětné rady, postřehy a připomínky, které mi poskytl během vypracovávání práce, a také za čas strávený při konzultacích nad problematikou právní úpravy rozhlasového a televizního vysílání.

Dále bych zde chtěl poděkovat rodině za vytrvalou podporu během celého studia.

Pavel Kopecký

Obsah

Úvod.....	1
1. Důvody právní regulace rozhlasového a televizního vysílání	4
2. Právní úprava vysílání a její vývoj	6
3. Pojem televizního a rozhlasového vysílání.....	11
4. Provozování rozhlasového a televizního vysílání jako regulovaná činnost	17
5. Licence a registrace jako správní akty	19
5.1. Licence jako správní akt.....	19
5.2. Registrace jako správní akt	22
6. Vznik oprávnění - licence	24
6.1. Obecně o licenčním řízení.....	24
6.2. Zahájení řízení.....	26
6.3. Žádost o licenci	28
6.4. Předpoklady pro účast v řízení	29
6.4.1. Právní osoby	30
6.4.2. Fyzické osoby	33
6.4.3. Zvláštní podmínky pro účast v licenčním řízení.....	35
6.5. Průběh řízení	36
6.5.1. Veřejné slyšení.....	36
6.5.2. Ústní jednání	37
6.6. Rozhodnutí o udělení licence	37
6.6.1. Podklady pro rozhodnutí.....	37
6.6.2. Skutečnosti významné pro rozhodování o udělení licence.....	38
6.6.3. Důvody pro neudělení licence	39
6.6.4. Rozhodnutí o udělení licence.....	40
6.6.5. Náležitosti rozhodnutí.....	40

6.6.6.	Licenční podmínky	43
6.6.7.	Rozhodnutí ve zjednodušeném licenčním řízení	44
6.7.	Zahájení vysílání	46
6.8.	Prodloužení platnosti licence	46
7.	Vznik oprávnění – registrace	49
7.1.	Obecně o řízení o registraci.....	49
7.2.	Zahájení řízení.....	50
7.3.	Rozhodnutí	51
8.	Změny oprávnění a dalších skutečností	53
8.1.	Změna licence a dalších skutečností	53
8.1.1.	Změny vyžadující souhlas Rady	53
8.1.2.	Důsledky nedostatku souhlasu Rady	55
8.1.3.	Změny povinně oznamované Radě	57
8.1.4.	Změny prováděné Radou z moci úřední	58
8.2.	Změna registrace	58
9.	Zánik oprávnění	60
9.1.	Zánik platnosti licence	60
9.1.1.	Uplynutí doby	60
9.1.2.	Smrt nebo zánik osoby.....	60
9.1.3.	Odnětí licence	61
9.1.4.	Trest zrušení právnické osoby nebo trest zákazu činnosti	64
9.1.5.	Žádost provozovatele vysílání o ukončení vysílání	64
9.2.	Zánik platnosti registrace	64
9.2.1.	Zrušení registrace Radou	64
9.2.2.	Neuvolnění kapacity sítě elektronických komunikací podle § 28a	65
10.	Soudní ochrana	67

Závěr	71
Seznam použitých zkratek	76
Seznam použitých zdrojů.....	77
1. Seznam použité literatury	77
2. Seznam použité judikatury	77
3. Použité právní předpisy	78
4. Použité internetové zdroje	79
5. Ostatní použité zdroje.....	79
Abstrakt.....	81
Abstract.....	83

Úvod

Rozhlas i televize jsou běžnou součástí každodenního života většiny z nás. Tato média pro nás mohou být zdrojem informací, zábavy i poznání. Ačkoliv v nedávné době vznikla řada nových platforem, na kterých je možné sledovat krátká videa, celovečerní filmy nebo poslouchat hudbu i mluvené slovo, televizní přijímač i nadále zůstává středobodem většiny domácností a rádio je součástí snad každého automobilu. Rozhlasové a televizní vysílání může být zkoumáno z mnohých úhlů pohledu. Televizní či rozhlasové vysílání může být podrobena zkoumání ze strany mediálních analytiků, jako součásti kulturního života se mu věnuje televizní a filmová kritika, opomenout nelze ani technický aspekt vysílání, neboť bez pokroků v oblasti elektrotechniky by nic jako rozhlas a televize neexistovalo. Rozhlas a televize, stejně jako většina oblastí lidského působení, neuniká ani pozornosti práva, jedná se tedy o oblast právem regulovanou. Není proto možné, aby rozhlasové nebo televizní vysílání provozoval každý, kdo v sobě objeví ambice se prostřednictvím těchto médií realizovat, stejně tak není ponechána bezmezná volnost v tom, co je možné vysílat.

Veřejnoprávní regulaci rozhlasového a televizního vysílání lze dělit do dvou základních oblastí: Na regulaci přístupu, tj. kdo může vysílání provozovat, a regulaci obsahu, tj. co a kdy může, resp. nemůže provozovatel rozhlasu a televize vysílat. Lze říct, že do určité míry podléhá právní regulaci i vlastnictví přístroje způsobilého přijímat rozhlasové nebo televizní vysílání (rozhlasového a televizního přijímače), a to vzhledem k povinnosti vlastníka takového přístroje platit rozhlasové a televizní (tzv. koncesionářské) poplatky.

Některé otázky spojené s médii mají spíše soukromoprávní povahu. Jde například o oblasti ochrany osobnosti, práva na odpověď, práva na dodatečné sdělení nebo na ochranu soukromí nebo oblast práva autorského. Ochranu individuálním právům dotčených osob v těchto případech poskytují obecné soudy. V literatuře je někdy patrná snaha hovořit o mediálním právu zahrnujícím veřejnoprávní i soukromoprávní úpravu jako o jakémsi novém, uceleném právním odvětví, přičemž tyto dvě oblasti jsou si podobně blízké jako stavební povolení a právo stavby.

Předkládaná práce s názvem *Oprávnění k provozování rozhlasového a televizního vysílání* se zabývá problematikou regulace přístupu na mediální trh. Teorie i mluva

zákonů rozděluje osoby provozující rozhlasové a televizní vysílání na *provozovatele vysílání ze zákona* a *provozovatele vysílání s licenci*. Provozovatelům vysílání ze zákona, Českému rozhlasu a České televizi, vzniká oprávnění provozovat vysílání přímo ze zákona a jejich úkolem je poskytovat veřejnou službu v oblasti vysílání. Provozovatelům vysílání s licenci oproti tomu vzniká oprávnění rozhodnutím příslušného správního orgánu – Rady pro rozhlasové a televizní vysílání. Vedle nich na trhu působí i provozovatelé převzatého vysílání, kterým oprávnění vzniká *registrací*.

Tato práce se zabývá oprávněními, která vznikají na základě rozhodnutí Rady – tedy *licenci* a *registrací*.

V úvodu se práce zabývá důvody právní regulace vysílání, je dán přehled právní úpravy a je nastíněn její vývoj po roce 1990. Do roku 1989 držel monopol v oblasti rozhlasu a televize stát a stejně jako v oblasti tisku nebylo možné, aby vysílání provozoval soukromý subjekt. Po pádu vlády jedné strany a uvolnění poměrů byl přijat zákon č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, a nestátním subjektům bylo umožněno vstoupit do této oblasti a vytvořit nový mediální trh. V roce 2001 byl tento zákon nahrazen zákonem č. 231/2001 Sb., který je základním zákonem upravujícím oblast rozhlasového a televizního vysílání do dnešního dne.

Práce se věnuje pojmu rozhlasového a televizního vysílání, jehož obsah není možná tak jednoznačný, jak by se mohlo zdát. Práce se dále snaží charakterizovat a zařadit *licenci* a *registraci* jako správní akty. Pozornost je věnována také rozdílům mezi nimi a právnímu nároku na jejich udělení.

Meritem práce je pak rozbor řízení, na jejichž základě oprávnění provozovat rozhlasové a televizní vysílání vzniká (řízení o udělení licence, řízení o registraci). Stejně tak se práce zevrubně věnuje i změnám a okolnostem zániku jednotlivých oprávnění.

V závěru se práce věnuje některým specifickým soudního přezkumu vybraných rozhodnutí vydaných Radou.

Veřejnoprávní regulace vysílání se řadí do zvláštní části správního práva, snahou autora proto bylo pokusit se alespoň v některých ohledech porovnat zvláštní úpravu vysílání s obecnými instituty správního práva a správního řízení a ukázat některé její odlišnosti.

Ačkoliv byla vydána řada učebnic či monografií věnujících se tématu regulace médií, snad až na výjimky se jedná o díla, která se snaží pojmut právní úpravu médií v

celé své šíři včetně soukromoprávních aspektů, důsledkem čehož je určitá míra obecnosti takových publikací. Tato práce i z tohoto důvodů vychází především ze samotných právních předpisů, zejména zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání, judikatury správních soudů a literatury vztahující se k obecné části správního práva, přičemž snahou autora bylo nepovažovat normativní text za svatý a podrobit ho kritické analýze. Pozornost je však věnována i komentářové literatuře a vnitřním dokumentům Rady.

Práce vychází z právního stavu k 1.3.2019.

1. Důvody právní regulace rozhlasového a televizního vysílání

Regulaci obecně můžeme chápat jako omezení či usměrňování výkonu určité činnosti ze strany veřejné moci a možnost tuto činnost vykonávat jen ve stanovených mezích. Regulace je nezbytná tam, kde by při ponechání úplné volnosti nebylo možné vytvořit fungující prostředí. Cílem regulace by měla být důsledná ochrana veřejného zájmu. Regulace by měla být proporcionální a vyvažovat různé, někdy i protichůdné zájmy.¹

Regulace médií je běžná jak v demokratických státech, tak i ve státech s totalitním či autokratickým režimem, pokaždé má ale zcela odlišné cíle. Hlavním cílem regulace médií ve státech s nedemokratickým zřízením je kontrola jejich obsahu a zamezení svobodnému šíření informací. V takových zemích často stát drží v oblasti sdělovacích prostředků monopol a je jediným oficiálním šířitelem informací. Běžným jevem v takových státech je cenzura a zásahy veřejné moci do výsledné podoby sdělovaných informací. Naproti tomu v demokratickém právním státě je cílem regulace médií vytvořit právní rámec, který zajistí pluralitu médií a šířených informací.

V oblasti rozhlasového a televizního vysílání panuje poměrně striktní regulace, která je přísnější než regulace v oblasti tištěných médií. Důvodem právní regulace rozhlasového a televizního vysílání je jednak omezenost zdrojů, které jsou k šíření vysílání využívány, dále pak ochrana určitých celospolečenských hodnot a veřejného zájmu.²

Omezenost zdrojů v oblasti rozhlasového a televizního vysílání souvisí s limity technologií, které k šíření vysílání slouží. To platilo zejména u televizního analogového pozemního vysílání, kde je značně omezené množství použitelných vysílacích frekvencí. Situace se změnila s přechodem na pozemní digitální vysílání, které rádiové spektrum využívá efektivněji a umožňuje přenos většího množství stanic. Díky tomu se trh otevřel dalším provozovatelům vysílání. Nicméně i přes technologický rozvoj určitá omezenost

---

¹ Typickými protichůdnými zájmy jsou např. svoboda slova a ochrana osobnosti nebo svoboda podnikání a regulace trhu.

² K nezbytnosti regulace médií srov. Pouperová, O. *Institucionální aspekty regulace médií*. 1. vydání. Praha: Wolters Kluwer ČR, s. 21-28.

zdrojů v oblasti vysílání stále přetrvává. Na rozdíl od tisku je vstup na tento trh je navíc limitován vysokými počátečními náklady a dalšími bariérami. To vše přispívá k tomu, že trh v oblasti vysílání je mnohem náchylnější na vznik monopolů a následné možné zneužití dominantního postavení. Stát proto stanovuje pravidla pro výběr nových zájemců o provozování vysílání, aby se těmto poruchám trhu předešlo.

Ochrana celospolečenských hodnot v oblasti vysílání spočívá v ochraně těch hodnot a principů, které by v neregulovaném, čistě tržním prostředí byly ohroženy. Těmi jsou například zájmy určitých ohrožených nebo znevýhodněných skupin obyvatelstva, jako jsou například děti a mládež nebo neslyšící, dalšími chráněnými hodnotami mohou být rozmanitost programové nabídky, rozvoj kultury nebo podpora původní a nezávislé tvorby³. Důležitým veřejným zájmem v oblasti vysílání je zajištění plurality médií a jimi zprostředkovaných názorů a informací.⁴ Sdělovací prostředky hrají důležitou roli ve veřejné diskuzi a jejich pluralita přispívá k její kvalitě. Pro svobodné vytváření názorů je důležité, aby média poskytovala objektivní a vyvážené informace a při vysílání nebyla jednostranně zvyhodňována žádná politická strana nebo hnutí či určitý názorový proud. Toho nemůže být dosaženo bez důsledné právní úpravy rozhlasového a televizního vysílání a efektivního vymáhání jejího dodržování.

---

³ Ochrana těchto hodnot se projevuje např. v zákonných kritériích pro hodnocení žádostí jednotlivých zájemců o vysílání nebo v povinnostech provozovatelů vysílání týkajících se obsahu vysílání.

⁴ Pluralita je chráněna jednak zákazem koncentrace vlastnictví v oblasti rozhlasu a televize, jednak povinností provozovatelů poskytovat objektivní a vyvážené informace.

2. Právní úprava vysílání a její vývoj

Základním veřejnoprávním předpisem, který reguluje rozhlasové a televizní vysílání, je zákon č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání (dále „zákon o RTV“). Tento zákon upravuje výkon státní správy v oblasti rozhlasového a televizního vysílání. Zákon o RTV upravuje práva a povinnosti osob v souvislosti s rozhlasovým a televizním vysíláním, reguluje obsah vysílání i podmínky pro vstup na mediální trh. Oprávnění k provozování vysílání je podle zákona o RTV možné získat ve správním řízení ve formě *licence* nebo *registrace*. Zákonem o RTV byla zřízena Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „Rada“), která jako svou ústřední správní úřad⁵ vykonává státní správu v oblasti rozhlasového a televizního vysílání. Zákon upravuje postavení, působnost, organizaci a činnost Rady. Rada dohlíží na zachování a rozvoj programové plurality programové nabídky a informací v oblasti rozhlasového a televizního vysílání, dbá na jeho obsahovou nezávislost a plní další zákonem stanovené úkoly. Mezi její významné pravomoci patří zejména udělování, měnění a odnímání oprávnění k provozování rozhlasového a televizního vysílání (*licence* a *registrace*), dohlížení nad dodržováním právních předpisů v oblasti vysílání, vedení přestupkového řízení s provozovateli vysílání a ukládání správních trestů. Rada v rámci své působnosti spolupracuje s Českým telekomunikačním úřadem i dalšími regulačními orgány v členských státech EU.

Zákon o RTV je předpisem patřícím do zvláštní části správního práva. Při řízeních a dalších postupech podle tohoto zákona se postupuje podle obecné úpravy obsažené ve správním řádu, není-li stanoveno jinak. Subsidiarita správního řádu přímo vyplývá z § 66 zákona o RTV, subsidiaritu obecné úpravy správního řízení lze ale určit i z § 1 odst. 2

---

⁵ Chápání Rady jako ústředního správního orgánu se v průběhu let měnilo. Rada pro rozhlasové a televizní vysílání zřízená zákonem 231/2001 Sb. navazuje na Radu České republiky pro rozhlasové a televizní vysílání zřízenou zákonem 103/1992 Sb. Ačkoliv od počátku Rada materiálně plnila roli ústředního správního orgánu, nebyla jako ústřední správní úřad v zákoně výslovně označena. Formalisticky na povahu Rady nahlížely i soudy, podle nichž ústředním správním orgánem nebyla, protože nebyla jako ústřední orgán zákonem výslovně označena (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 4. 1993, č. j. 6 A 98/93-10). Tento názor byl překonán až v roce 2010 Ústavním soudem, podle kterého musí být to, zda jde či nejde o ústřední orgán státní správy, posuzováno materiálně, nikoliv pouze formálně. Podle názoru ÚS Rada tedy je ústředním orgánem státní správy, ačkoliv tak tehdy nebyla v zákoně označena (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 30. 11. 2010, č. j. Pl. ÚS 52/04–01). Novelou provedenou zákonem č. 302/2011 Sb. byla v roce 2011 do zákona o RTV doplněna formulace, že Rada je ústředním správním úřadem. Od 1. 1. 2015 je Rada uvedena jako ústřední správní orgán i v kompetenčním zákoně.

SpŘ. Ustanovení § 66 zákona o RTV dále zohledňuje některá specifika řízení podle tohoto zákona a vylučuje použití ustanovení správního řádu o odvolacím řízení, řízení o rozkladu, o přezkumném řízení a o obnově řízení. Zřejmě nejvýznamnější novela zákona o RTV byla provedena zákonem č. 304/2007 Sb., a to v souvislosti s přechodem z analogového na digitální vysílání.

V České republice, stejně jako v řadě dalších států, existuje tzv. *duální režim*, kdy vedle provozovatelů vysílání, kteří provozují vysílání na základě licence nebo registrace (tzv. komerční, soukromí provozovatelé vysílání), existují i provozovatelé, kteří provozují vysílání přímo na základě zákona. Těmi jsou v České republice Česká televize a Český rozhlas (dále jen „ČT“, resp. „ČRo“). Obě tyto instituce jsou právními osobami zřízenými zvláštním zákonem, hospodářsky nezávislé na České republice a jejich úkolem je poskytování veřejné služby v oblasti televizního, respektive rozhlasového vysílání. ČT i ČRo mají vlastní kontrolní orgány, kterými jsou Rada ČT a Rada ČRo (známé též jako tzv. *malé vysílací rady*). ČT byla zřízena zákonem č. 483/1991 Sb., o České televizi, ČRo zákonem č. 484/1991 Sb., o Českém rozhlasu. Oba zákony jsou ve vztahu speciality k zákonu o provozování rozhlasového a televizního vysílání.

Současný zákon o RTV v roce 2001 nahradil původní zákon *o provozování rozhlasového a televizního vysílání* č. 468/1991 Sb. Po obnovení demokratického zřízení v roce 1989 umožnil tento zákon soukromým subjektům provozovat rozhlasové nebo televizní vysílání na základě licence udělované v licenčním řízení. Zákon umožňoval provozovatelům vysílat programy svobodně a nezávisle s tím, že do obsahu programu bylo možné zasahovat pouze na základě zákona a v jeho mezích.⁶

První rozhlasové vysílací licence však byly soukromým subjektům vydávány již v roce 1990 Komisí Ministerstva kultury České republiky pro výběr uchazečů o nestátní vysílání, a to bez existence zákonné úpravy. Zákon č. 468/1991 Sb. tyto provizorní licence uznal a považoval je za licence vydané podle tohoto zákona. Tímto zákonem byla také zřízena Federální rada pro rozhlasové a televizní vysílání, která měla rozhodovat o přidělování licencí subjektům působícím na území celé federace. Dalším z úkolů rady bylo např. dbát na rozvoj plurality vysílání. Vedle Federální rady byla zákonem České

---

⁶ Srov. Pouperová, O. In Sládeček, V., Pouperová, O., a kolektiv: *Správní právo – zvláštní část (vybrané kapitoly)*. 2. vydání. Praha : Leges, 2014, s. 296.

národní rady č. 103/1992 Sb. zřízena Rada České republiky pro rozhlasové a televizní vysílání, která na území České republiky reálně vykonávala působnost v příslušné oblasti, a to vzhledem k politické situaci v rozpadající se federaci a faktu, že v období před rozpadem federace nebyly udělovány žádné licence pro vysílání na území celého státu.⁷

Ve srovnání se současným zákonem o RTV byla úprava v zákoně č. 468/1991 Sb. relativně stručná, povinnosti provozovatelů vysílání byly formulovány poměrně obecně, stejně tak kritéria posuzovaná při rozhodování o udělení licence. Tehdejší právní úprava byla poplatná době svého vzniku, kdy společenské změny vyžadovaly zpřístupnění mediálnímu trhu soukromým subjektům, a na rozdíl od současnosti v ní nebyla zohledněna evropská dimenze vysílání.

Současný zákon o RTV vychází z příslušných předpisů Evropské unie, především ze směrnice 89/552/EHS z roku 1989 (též známá jako *Televize bez hranic*), o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání, ve znění směrnic 97/36/ES z roku 1997 a 2007/65/ES z roku 2007. Směrnice vychází ze svobody pohybu služeb v rámci Evropských společenství a zavádí určité minimální požadavky týkající se televizního vysílání, aby bylo možné šířit televizní vysílání volně napříč členskými státy. Směrnice ukládá členským státům povinnosti ohledně regulace obchodních sdělení nebo ochrany dětí a mladistvých a veřejného pořádku. Směrnice vymezuje pravomoc členských států nad poskytovateli audiovizuálních mediálních služeb (tj. včetně rozhlasu a televize) a ukládá státům povinnost zajistit svobodu a nebránit dalšímu příjmu televizního vysílání z jiných členských států.⁸ V roce 2007 došlo k rozšíření směrnice o audiovizuální mediální služby na vyžádání, spolu s tím došlo i ke změně názvu směrnice, který nyní zní *Směrnice o audiovizuálních mediálních službách*. V roce 2010 bylo přijato konsolidované znění této směrnice pod označením 2010/13/EU. V letech 2016 až 2018 byla směrnice podrobena

---

⁷ Období mezi lety 1990 a 1993 není v literatuře prakticky vůbec uspokojivě zpracováno a bez podrobné znalosti tehdejších reálií není dnes možné fungování tehdejších regulačních orgánů celistvě zpracovat. V archivu Poslanecké sněmovny lze dohledat, že tehdejší Federální shromáždění volilo členy Federální rady pro rozhlasové a televizní vysílání. Autor této práce, narozený téměř 2 roky po rozpadu federace, si však vůbec není jistý, zda Federální rada vůbec někdy zasedala a stihla před rozpadem federace vykonávat svou působnost.

⁸ Čl. 2 a 3 Směrnice.

nové revizi, která byla schválena v listopadu 2018 a publikována jako směrnice 2018/1808/EU.⁹

Na ústavní úrovni je pro rozhlasové a televizní vysílání a sdělovací prostředky obecně klíčový čl. 17 Listiny základních práv a svobod, který ve svém prvním odstavci zaručuje svobodu projevu a právo na informace. Tato ústavně zaručená práva lze systematicky zařadit mezi politická práva. Garance svobody projevu a právo na informace se projevují jak v regulaci vzniku oprávnění provozovat rozhlasové a televizní vysílání, tak i v regulaci obsahu vysílání.¹⁰ Svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze podle čl. 17 odst. 4 LPS omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Cenzura je nepřípustná (čl. 17 odst. 3 LPS).

Z mezinárodněprávních dokumentů lze za prameny mediálního práva považovat zejména dokumenty, v kterých se státy zavázaly garantovat svobodu projevu a právo šířit a vyhledávat informace. Nejvýznamnějším dokumentem s možnými praktickými dopady v České republice je Evropská úmluva o ochraně lidských práv, která v článku 10 přiznává každému právo na svobodu projevu. Toto právo zahrnuje svobodu zastávat názory a přijímat a rozšiřovat informace nebo myšlenky bez zasahování státních orgánů a bez ohledu na hranice. Zároveň ale tento článek nebrání státům, aby vyžadovaly udělování povolení rozhlasovým, televizním nebo filmovým společnostem.¹¹

Technickou stránku přenosu rozhlasového a televizního vysílání upravuje zákon č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích. Tento zákon ze své působnosti vylučuje obsah služeb poskytovaných prostřednictvím sítí elektronických komunikací, jako je obsah rozhlasového a televizního vysílání. Zákon však také stanoví, že oddělením

---

⁹ K vývoji Směrnice podrobněji pod odkazem na <https://www.mkcr.cz/smernice-o-audiovizualnich-medialnich-sluzbach-492.html>, zcela totožný, jen neaktualizovaný text je ovšem bez dalšího k nalezení i v Rozehnalově komentáři k § 1 zákona č. 231/2001 Sb. dostupném v právním informačním systému ASPI. Autor této práce se neodvažuje činit závěry o původnosti textu, proto uvádí oba zdroje (viz § 1 Předmět úpravy. In: Rozehnal, A. *Zákon o provozování rozhlasového a televizního vysílání: Komentář [Systém ASPI]*. Wolters Kluwer. ASPI_ID KO231_2001CZ. Dostupné v Systému ASPI. Právní stav komentáře k 31. 8. 2017).

¹⁰ Srov. Pouperová, O. In: Sládeček, V., Pouperová, O., a kolektiv: *Správní právo – zvláštní část (vybrané kapitoly)*. 2. vydání. Praha: Leges, 2014, s. 306.

¹¹ Srov. tamtéž.

regulace přenosu od regulace obsahu nejsou dotčeny vazby, které mezi nimi existují, zejména pro zaručení mediální plurality, kulturní rozmanitosti a ochrany spotřebitele.¹²

---

¹² Viz § 1 odst. 2 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích.

3. Pojem televizního a rozhlasového vysílání

Přestože zákon č. 231/2001 Sb. nese název *zákon o provozování rozhlasového a televizního vysílání*, musíme rozlišovat mez *rozhlasovým a televizním vysíláním* v užším a širším smyslu.¹³

Pojem televizního vysílání je pro účely zákona o RTV vymezen v § 2 odst. 1 písm. a) zákona. Pro účely zákona o RTV se *rozhlasovým a televizním vysíláním* se rozumí poskytování pořadů a dalších částí vysílání uspořádaných v rámci programu, včetně služeb přímo souvisejících s programem, provozovatelem vysílání veřejnosti prostřednictvím sítí elektronických komunikací v podobě chráněné nebo nechráněné podmíněným přístupem za účelem simultánního sledování pořadů a dalších částí vysílání.¹⁴

Toto zákonné vymezení pojmu *rozhlasového a televizního vysílání* je užší než obecný termín *rozhlasové a televizní vysílání* obsažený v názvu zákona. Od *rozhlasového a televizního vysílání* v užším smyslu musíme odlišovat *převzaté rozhlasové a televizní vysílání* vymezené v § 2 odst. 1. písm. b).

Převzatým rozhlasovým a televizním vysíláním se rozumí příjem vysílání původních rozhlasových a televizních programů nebo jejich podstatných částí, včetně služeb přímo souvisejících s programy nebo s podstatnými částmi programu, a jejich současné, úplné a nezměněné šíření pro veřejnost prostřednictvím sítí elektronických komunikací. Za nezměněné šíření se považuje i šíření české verze televizního programu prvotně vysílaného v cizím jazyce.¹⁵

Zákon poněkud nešťastně jako jeden ze svých klíčových termínů užívá termín, který je obsažen v názvu zákona, užívá ho ovšem ve smyslu užším než ve svém názvu. Otázkou je, jestli by nebylo vhodnější v zákoně zvolit jinou terminologii. Televizní a rozhlasové vysílání *largo sensu* by mohlo být užíváno jako zastřešující termín, zatímco televizní a rozhlasové vysílání ve smyslu § 2 odst. 1 písm. a) by mohlo být označováno například jako *původní rozhlasové a televizní vysílání*. Pokud by zákonodárce zvolil toto řešení, byl by rozdíl mezi tímto, tj. původním a *převzatým rozhlasovým a televizním*

---

¹³ Rozhlasové a televizní vysíláním v širším slova smyslu můžeme chápat jako jakékoliv vysílání šířené pomocí rozhlasu a televize, v užším smyslu tak, jak ho definuje zákon o RTV v § 2 odst. 1 písm. a).

¹⁴ § 2 odst. 1 písm. a) zákona o RTV.

¹⁵ § 2 odst. 1 písm. b) zákona o RTV.

vysíláním podle § 2 odst. 1 písm. b) patrnější. Za připomenutí stojí, že takto nastavená terminologie se v zákoně neobjevila v důsledku pozdější novelizace, ale je v zákoně obsažena již od doby svého vzniku v roce 2001.

Z pohledu koncového příjemce vysílání, diváka nebo posluchače, nemusí být rozdíl mezi oběma druhy vysílání patrný, z hlediska zákona o RTV je rozdíl mezi *vysíláním* a *převzatým vysíláním* zásadní. Na každý z těchto druhů vysílání se vztahuje jiný režim vzniku oprávnění k jeho provozování. Rozhlasové a televizní vysílání podle § 2 odst. 1 písm. a) se nachází v režimu *licence*, zatímco převzaté vysílání podle § 2 odst. 1 písm. b) podléhá mírnějšímu režimu *registrace*.

Jedním ze zákonných znaků rozhlasového a televizního vysílání je jeho veřejnost. Znak veřejnosti je naplněn, pokud okruh osob, které mohou vysílání přijímat, není předem nijak omezen. Znak veřejnosti není dotčen v případě, že je příjem vysílání podmíněn předplacením určité služby nebo nutností disponovat určitým zařízením, které příjem vysílání umožňuje (podmíněný přístup). Znak veřejnosti nenaplnují služby individuální (tj. na objednávku), které jsou určeny pouze předem určené (uzavřené) skupině osob.

Dalším ze znaků vysílání je to, že jeho příjem na přístroji diváka či posluchače probíhá současně s vysíláním, tedy simultánně. Příjemce vysílání nemůže ovlivnit, jaký pořad bude v který čas sledovat. Od televizního vysílání se musí odlišovat audiovizuální mediální služby na vyžádání, jejichž podstata spočívá v tom, že divák má možnost si sám zvolit, jaký pořad bude kdy sledovat.¹⁶ Takovou službou je v českém prostředí typicky Stream.cz nebo iVysílání České televize. Audiovizuální mediální služby na vyžádání sice naplňují znak veřejnosti, na rozdíl od televizního vysílání ale neprobíhají simultánně. Tyto služby jsou upraveny v zákoně č. 132/2010 Sb., o audiovizuálních mediálních službách na vyžádání, a podléhají evidenci vedené Radou.

Vysílání je přenášeno sítí elektronických komunikací. Vysílání může být šířeno pomocí vysílačů, družic, kabelových systémů a tzv. zvláštními přenosovými systémy. Zvláštním přenosovým systémem je v dnešní době zejména internet, například ale

---

¹⁶ Srov. s definicí v § 2 odst. 1 písm. a) zákona o audiovizuálních mediálních službách na vyžádání.

mezinárodní soukromé telekomunikační okruhy, neveřejné IP sítě nebo vysílání prostřednictvím uzavřeného okruhu vláken.¹⁷

Za televizní vysílání zákon nepovažuje vysílání, které nemá povahu činnosti především hospodářské nebo které nesoutěží s televizním vysíláním. Za televizní vysílání se podle zákona o RTV dále nepovažuje vysílání, jehož hlavním účelem není poskytování pořadů a zároveň se nejedná o televizní program podle § 67 odst. 1 (tzn. propagace vlastního vysílání nebo teleshopping je vysíláním vždy).¹⁸

Za rozhlasové vysílání a převzaté rozhlasové vysílání se nepovažuje vysílání, které je šířeno prostřednictvím jiných přenosových systémů, než jsou vysílače, družice a kabelové systémy.¹⁹ „Rozhlasové vysílání“ šířené pomocí internetu tedy není vysíláním ve smyslu zákona o RTV a pro jeho provozování není vyžadováno žádné oprávnění podle tohoto zákona. To však neplatí pro televizní vysílání šířené prostřednictvím internetu, k jehož provozování je vyžadováno oprávnění podle zákona o RTV.

Převzaté vysílání spočívá v tom, že se jeho provozovatel sám nepodílí na tvorbě obsahu vysílání, ale využívá obsah, který je tvořen provozovatelem původního vysílání a v nezměněné podobě ho současně ve stejném čase šíří dál. Pod pojmem převzaté vysílání si lze například představit přejímání zahraničních televizních programů, které podléhají regulaci v zemi svého původu, a jejich následné šíření provozovatelem převzatého vysílání v České republice divákům, kteří si takovou službu u provozovatele převzatého vysílání předplatili.²⁰ Převzaté vysílání je typicky šířeno prostřednictvím družic a kabelových systémů, v současnosti i prostřednictvím internetu, ale může být šířeno i prostřednictvím vysílačů.

Za převzaté rozhlasové a televizní vysílání podle zákona o RTV se nepovažuje přejímaných rozhlasových a televizních programů prostřednictvím kabelu, do něhož je zapojeno nejvýše 100 účastníků s přijímači podléhajícími poplatkové povinnosti²¹. Tento počet může být překročen, jestliže účastníci společného příjmu jsou umístěni v jedné

---

¹⁷ Zvláštní přenosové systémy jsou legislativní zkratkou pro přenosové systémy, kterými nejsou pozemní vysílače, družice ani kabelové systémy a tvoří jakousi zbytkovou kategorii. Co konkrétně je zvláštním přenosovým systémem není předem omezeno a záleží na technickém vývoji.

¹⁸ Negativní definice televizního vysílání viz § 2 odst. 5 písm. a) až c) zákona o RTV.

¹⁹ § 2 odst. 4 zákona o RTV.

²⁰ Provozování převzatého vysílání, které není součástí předplacené služby, nedává z ekonomického hlediska příliš smysl, neboť jeho provozovatel se na jeho obsahu nepodílí a nemůže tedy inzerentům nabízet reklamní čas, z kterého by hradil náklady na provoz vysílání.

²¹ Viz zákon č. 348/2005 Sb., o rozhlasových a televizních poplatcích.

budově nebo v komplexu budov k sobě prostorově nebo funkčně příslušejících, jestliže přenos signálu je veden tak, že nepřekračuje pozemní komunikaci, a jestliže tento společný příjem není obchodně využíván. (§ 2 odst. 6)

Za převzaté vysílání nelze logicky považovat ani přijímání a současné, úplné a nezměněné šíření vysílání, které nenaplnuje znaky rozhlasového nebo televizního vysílání podle § 2 odst. 1 písm. a).

Otázkou, co spadá pod převzaté vysílání, se již v minulosti zabýval Nejvyšší správní soud. Mobilní operátor se v rámci správního soudnictví bránil proti pokutě ve výši 50 000 Kč, kterou mu Rada uložila ve správním řízení za provozování převzatého vysílání bez potřebného oprávnění (registrace). Rada zjistila, že operátor v rámci svých služeb nabízel on-line přenos programu *Óčko*. Šlo o streamovou verzi programu *Óčko* šířenou pomocí internetu, jediným rozdílem oproti televiznímu vysílání bylo logo portálu *Eurotel Live!*. Podle Rady tato služba splňovala charakteristiku převzatého vysílání podle § 2 odst. 1 písm. b) zákona o RTV, přičemž k provozování převzatého vysílání je třeba se registrovat, což operátor neučinil. Proti rozhodnutí Rady podal operátor žalobu u Městského soudu v Praze, nesouhlasil s tím, že je možné poskytovanou službu zařadit pod definici převzatého vysílání. Operátor v žalobě poukazoval na to, že služba nesplňuje znaky převzatého vysílání, zejména pak šíření programu veřejnosti a na okolnost, že program není šířen jeho recipientům současně. Městský soud žalobu zamítl s tím, že předmětná služba znaky převzatého vysílání naplnila. Proti rozsudku podal operátor kasační stížnost k NSS. Kromě argumentace v žalobě operátor v kasační stížnosti namítal mimo jiné to, že internet nemůže být chápan jako technický prostředek ve smyslu definice převzatého vysílání, neboť nespadá do stejné kategorie jako družice, kabelový systém nebo vysílač. NSS kasační stížnost zamítl, protože i podle jeho názoru předmětná služba spadá pod definici převzatého vysílání v § 2 odst. 1 písm. b). V odůvodnění rozsudku se NSS zabýval jednotlivými znaky převzatého vysílání. Pro posouzení, zda služba spadá do režimu zákona o RTV, podle NSS není klíčové, jestli technický způsob přenosu je či není regulován zákonem o elektronických komunikacích. Převzaté vysílání může být tedy podle tehdejšího názoru NSS šířeno i pomocí internetu.^{22 23}

---

²² Rozsudek NSS ze dne 29. 8. 2007, č. j. 1 As 3/2007-83.

²³ Ačkoli byly v daném případě naplněny všechny znaky převzatého vysílání, podle právní úpravy účinné do konce roku 2007 registrace opravňovala k provozování převzatého vysílání pouze prostřednictvím

Zákonným znakem vysílání je také jeho současnost (simultánnost). Ta není podle NSS dotčena tím, že jednotliví příjemci vysílání mohou shodnou část vysílání vidět s různým zpožděním, které je způsobeno technickými limity přenosu. NSS uvedl, že pro určení, zda se jedná o převzaté vysílání, není rozhodující způsob přenosu, ale obsah vysílání. Za změnu obsahu vysílání tak nelze považovat jeho sníženou technickou kvalitu oproti původnímu vysílání. NSS se v odůvodnění zabýval i znakem veřejnosti. Znak veřejnosti podle NSS není dotčen faktickou omezeností přístupu k vysílání, který je vázán na dispozici mobilním telefonem a předplacení dané služby. Pojem *veřejnosti* je dle názoru NSS nutné chápat tak, že služba je otevřena všem zákazníkům, kteří o ni projeví zájem a splní kvalifikační předpoklady, to znamená, že si opatří odpovídající přístroj a zaplatí poplatek, nicméně splnění těchto předpokladů záleží výlučně na jejich rozhodnutí.²⁴

Kromě výše zmíněného dělení na původní a převzaté lze vysílání v obecném smyslu dělit na základě dalších kritérií do několika dalších kategorií.²⁵ Vysílání je možno dělit na rozhlasové nebo televizní vysílání, podle technického způsobu přenosu dále na vysílání pozemní, družicové, kabelové nebo vysílání šířené prostřednictvím zvláštních přenosových systémů. Pozemní vysílání lze dále dělit na analogové a digitální. Vysílání lze dále rozdělit na celoplošné, regionální a místní. Kritériem v tomto případě však není územní rozsah, na které je vysílání dostupné, ale počet obyvatel, kteří mohou ve vymezeném územním rozsahu vysílání přijímat. Celoplošným vysíláním se rozumí vysílání, které ve vymezeném územním rozsahu může v případě rozhlasového vysílání přijímat alespoň 80 % obyvatel a v případě televizního vysílání alespoň 70 % obyvatel ČR. Za regionální vysílání se považuje vysílání, které může přijímat více než 1 % a méně než 80 % obyvatel ČR v případě rozhlasového vysílání, respektive 70 % v případě vysílání televizního. Za místní vysílání se považuje vysílání, ke kterému má přístup méně než 1 % obyvatel ČR.²⁶

---

kabelového systému nebo prostřednictvím družice, přičemž vysílání pomocí internetu nespadá ani pod jeden termín. Podle názoru autora této práce Rada beztak nemohla provozování převzatého vysílání prostřednictvím internetu povolit, protože pro udělení registrace k provozování převzatého vysílání prostřednictvím internetu neexistoval zákonný podklad. Tehdejší rozvoj technologií tak zřejmě předběhl právní úpravu.

²⁴ Rozsudek NSS ze dne 29. 8. 2007, č. j. 1 As 3/2007-83.

²⁵ Provedené rozdělení vysílání vychází struktury zákona o RTV a z kritérií, které jsou z hlediska regulace vysílání nejpodstatnější.

²⁶ Celoplošné, regionální a místní vysílání je definováno v § 2 odst. 1 písm. c), e) a f) zákona.

4. Provozování rozhlasového a televizního vysílání jako regulovaná činnost

Provozování rozhlasového a televizního vysílání je činností regulovanou, kterou není možné provozovat volně, bez dalšího. K tomu, aby někdo mohl začít provozovat vysílání, musí nejprve získat oprávnění od příslušného regulačního orgánu – Rady. Oprávněním se zde rozumí veřejnoprávní možnost vykonávat určitou regulovanou činnost. Bez příslušného oprávnění je výkon takové činnosti v rozporu s právem.

Provozování televizního a rozhlasového vysílání zpravidla naplňuje všechny znaky materiální definice podnikání obsažené v občanském zákoníku. Provozovatel provozuje vysílání na vlastní účet, zpravidla se záměrem činit tak soustavně za účelem dosažení zisku a způsobem obdobným živnostenskému podnikání (§ 420 OZ). I při nenaplnění některého z materiálních znaků podnikatele platí vyvatitelná domněnka, že provozovatel vysílání s licenci či registrací podle zákona o RTV je podnikatelem, neboť má oprávnění k podnikání podle zvláštního zákona (§ 421 odst. 2 OZ). Lze předpokládat, že osoby, které jsou provozovateli vysílání, jsou ve většině případů zapsány v obchodním rejstříku. Osoba zapsaná v obchodním rejstříku se za podnikatele považuje vždy (§ 421 odst. 1 OZ).

Provozování rozhlasového a televizního vysílání je zvláštní druhem podnikání, které není živností a je zcela vyjmuta z působnosti živnostenského zákona.²⁷ Podmínky pro provozování vysílání komplexně upravuje zákon o RTV.

Oprávnění k provozování rozhlasového a televizního vysílání (v širším smyslu) uděluje žadateli Rada rozhodnutím o udělení licence nebo rozhodnutím o registraci, které je výsledkem licenčního, respektive registračního řízení. Licence opravňuje jejího držitele k provozování původního rozhlasového a televizního vysílání ve smyslu § 2 odst. 1 písm. a), k provozování převzatého vysílání podle § 2 odst. 1 písm. b) opravňuje registrace.

Licenční (koncesní) princip uplatňovaný v oblasti rozhlasového a televizního vysílání je odlišný od evidenčního principu, který se uplatňuje v oblasti tištěných médií. Vydavatel periodického tisku není na rozdíl od provozovatelů vysílání povinen žádat o

---

²⁷ Viz § 3 odst. 3 písm. o) živnostenského zákona.

žádné povolení, tiskový zákon mu pouze ukládá povinnost nejpozději 30 dnů před zahájením vydáváním periodického tisku doručit Ministerstvu kultury písemné oznámení s určitými náležitostmi.²⁸ Nedodržení této povinnosti je přestupkem, k jehož projednání je věcně příslušný krajský úřad. Jako správní trest za tento přestupek tiskový zákon stanoví pokutu do výše 100 000 Kč, vzhledem k tomu, že není stanovena dolní sazba pokuty, má úřad možnost namísto pokuty udělit i pouhé napomenutí. Vydavatelem periodického tisku může být i nepodnikající osoba, pokud ovšem vydavatelská činnost naplňuje znaky podnikání podle živnostenského zákona, musí být osoba vybavena i živnostenským oprávněním. Vydávání periodického tisku je živností ohlašovací volnou.²⁹ Při absenci živnostenského oprávnění se jedná o přestupek, případně o trestný čin neoprávněného podnikání.³⁰

Z právní úpravy je zřejmé, že přístup na trh je výrazně snazší u tištěných médií než v oblasti rozhlasového a televizního vysílání. Oproti rozhlasu a televizi, kde je vstup na trh limitován omezeným množstvím použitelných vysílacích frekvencí nebo jinými technologickými bariérami a násobně vyššími vstupními náklady, může periodický tisk vydávat prakticky každý, čímž je zaručena jeho pluralita a omezení svobody tisku ze strany státu by nemělo žádné legitimní ospravedlnění. Podobně jako u periodických médií platí evidenční princip i u relativně nové oblasti audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání.

---

²⁸ Viz § 7 tiskového zákona.

²⁹ Vydávání periodického tisku spadá pod vydavatelskou činnost uvedenou pod číslem 14 v příloze číslo 4 živnostenského zákona.

³⁰ K evidenci tisku blíže srov. Pouperová, O.: *Regulace médií*. Praha: Leges, 2010, str. 119-124.

5. Licence a registrace jako správní akty

5.1. Licence jako správní akt

Licence ve smyslu § 12 zákona o RTV je individuálním správním aktem, který opravňuje provozovatele vysílání k rozhlasovému a televiznímu vysílání. J. Staša správní akt definuje jako *jednostranný správní úkon (rozhodnutí), kterým vykonavatel veřejné správy v konkrétním případě řeší právní poměry jmenovitě určených osob.*³¹ Vysílací licence tyto teoretické znaky naplňuje. Licenci lze zařadit mezi materiální správní akty, které upravují hmotněprávní postavení adresátů. Licence je *konstitutivním aktem*, neboť oprávnění provozovat vysílání vzniká *ex nunc* spolu s právní mocí licence. Podle okruhu osob, které akt zavazuje je licence *aktem ad personam* a je nepřevoditelná na jinou osobu. Z hlediska doby trvání účinků je licence aktem *co do účinků omezeným*, který se uděluje vždy jen na časově omezený úsek. Maximální dobou, na kterou lze licenci udělit, je u rozhlasového vysílání 8 let a u televizního vysílání 12 let, s tím, že lze dobu platnosti licence jedenkrát prodloužit. Licence je správním aktem, kterým se postavení adresáta mění, je tedy aktem *pozitivním*. Licence je vydávána v licenčním řízení podle zákona o RTV, subsidiárně se použijí ustanovení správního řádu o správním řízení. Při jejím vydávání orgán uplatňuje správní uvážení.³²

Vysílací licence svou povahou odpovídá správnímu aktu tradičně označovanému jako koncese. Podle Háchy „*koncesemi nazývá mluva zákonů některé z individuálních aktů správních, jimiž právní řád podmiňuje určité činnosti v ten způsob, že by jinak, t. j. bez intervence aktu správního byly činnostmi bezprávnými, t. j. schopnými vyvolat následky, které právní řád k činům bezprávným pojí*“.³³ Na rozdíl od povolení (konsensu) je pro koncesi typická absence právního nároku na její udělení. Oproti tomu na udělení povolení při splnění všech právem stanovených podmínek žadatel nárok má. Právní nárok jako znak odlišující koncesi od povolení kromě Háchy užívá například i Hoetzel, ze současných autorů např. Staša. V *Československém správním právu* ke koncesi jako

---

³¹ K pojmu správního aktu blíže viz Staša, J. In: Hendrych, D. a kol. *Správní právo. Obecná část*. 9. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 133.

³² Začlenění licence jako správního aktu vychází z členění správních aktů podle J. Staši v učebnici D. Hendrych a kol. (Staša, J. In: Hendrych, D. a kol. *Správní právo. Obecná část*. 9. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 134-140).

³³ Hácha, E. Koncese. In: *Slovník veřejného práva československého. Svazek II*. Brno : Polygrafia – Rudolf M. Rohrer. 1932. str. 267.

správnímú aktu Hoetzel uvádí, že (oproti policejnímu povolení) „*skutečná koncese autorisuje občana k něčemu, co neplyne z přirozené svobody občanské (železniční koncese), resp. stát propůjčuje občanovi možnost užívati veřejného statku (vodní koncese)*“³⁴. Ač učebnice, z které je zde citováno, pochází z roku 1934, lze toto pojednání o koncesi aplikovat i v současnosti na (relativně moderní) oblast rozhlasového a televizního vysílání, a to zejména pokud jde o analogové pozemní vysílání. Svoboda projevu i právo šířit a vyhledávat informaci sice plynou z přirozené občanské svobody, radiové spektrum, prostřednictvím kterého je pozemní vysílání šířeno, je však veřejným statkem a je legitimním zájmem státu, aby byl tento veřejný statek užíván efektivně a v prospěch co nejširšího okruhu obyvatel.

Toto již však zcela neplatí v oblasti digitálního vysílání nebo u vysílání šířeného prostřednictvím kabelových systémů, družic a zvláštních přenosových systémů (zejm. internet). Digitální vysílání je sice také šířeno pomocí radiového spektra, program je však šířen v rámci tzv. multiplexu³⁵ a oprávnění k jeho provozování je jeho provozovateli udělováno za základě zákona o elektronických komunikacích Českým telekomunikačním úřadem. Jeden multiplex pro digitální vysílání mohl při přechodu na digitální vysílání nahradit jeden program šířený analogově a v rámci multiplexu je možné šířit vícero programů, trh se tak otevřel dalším subjektům.³⁶ Za uživatele veřejného statku je v první řadě třeba považovat provozovatele multiplexu, samotný provozovatel digitálního vysílání je uživatelem veřejného statku odvozeným. Provozování vysílání jiným způsobem (družice, kabelové systémy, internet, ...) lze za užívání veřejného statku považovat jen stěží. I proto je na udělení oprávnění k provozování těchto druhů vysílání v zásadě právní nárok. Ačkoli je akt opravňující k této činnosti v zákoně taktéž nazván jako licence, má svou povahou blíže k povolení (konsensu).

V § 12 odst. 4 zákon o RTV vylučuje právní nárok na udělení licence s možnými výjimkami stanovenými tímto zákonem. V případech, kdy na udělení oprávnění neexistuje právní nárok, použije správní orgán při rozhodování správní uvážení.

---

³⁴ Hoetzel, J. *Československé správní právo*. Praha: Melantrich, 1934, s. 247.

³⁵ K heslu multiplex česká Wikipedie uvádí: „*Multiplex je označení balíčku televizních a rozhlasových programů a doplňkových služeb vysílaný na jednom kanále v rámci digitálního vysílání.*“ [https://cs.wikipedia.org/w/index.php?title=Multiplex_(vys%C3%ADl%C3%A1n%C3%AD)&oldid=16743777 (heslo *multiplex*)]

³⁶ K fungování a historii digitálního vysílání v České republice podr. na https://cs.wikipedia.org/w/index.php?title=DVB-T&oldid=16505714 (heslo „DVB-T“)

Správním uvážením se rozumí určitý stupeň volnosti chování správního orgánu, umožňující mu v mezích zákona rozhodovat způsobem, jaký shledá nejvhodnějším.³⁷ Správní uvážení ovšem nemůže být zcela nahodilé, nepředvídatelné a odporovat základním principům veřejné správy. Při rozhodování o udělení licence musí Rada v rámci správního uvážení zohlednit zejména skutečnosti uvedené v § 17 zákona o RTV: těmi jsou například ekonomická, organizační a technická připravenost žadatele, transparentnost vlastnických vztahů ve společnosti žadatele nebo přínos žadatele pro rozvoj evropské tvorby. Termíny jako transparentnost nebo ekonomická připravenost uvedené v § 17 jsou neurčitými právními pojmy a v tomto případě je tak správní uvážení navíc kombinováno s výkladem neurčitých právních pojmů.

Výjimkou z toho, že na udělení licence není podle § 12 odst. 4 zákona o RTV právní nárok, jsou licence k provozování rozhlasového nebo televizního vysílání šířeného prostřednictvím družic, kabelových systémů a zvláštních přenosových systémů a k provozování pozemního digitálního vysílání šířeného prostřednictvím vysílačů. V systematice zákona o RTV tvoří tyto licence jakousi speciální podskupinu licencí. V současnosti se většina licenčních řízení povede právě o těchto licencích. V § 25 odst. 5 zákon stanoví, že Rada licenci žadateli neudělí pouze tehdy, pokud žadatel nesplňuje podmínky podle § 13 odst. 3 nebo pokud navrhovaná programová skladba nesplňuje požadavky podle § 31 (obsah programů) a 32 odst. 1 (základní povinnosti provozovatele vysílání) nebo by udělení licence bylo v rozporu s vyhlášenými mezinárodními smlouvami. Z citovaného ustanovení plyne, že při splnění zákonných podmínek má žadatel na udělení tohoto druhu licence nárok a tato licence má proto svou povahou blíže k povolení než ke koncesi.³⁸

Licence je správním aktem, který nejenom opravňuje úspěšného žadatele vysílat, ale zároveň i určuje, za jakých podmínek a do jisté míry i co bude žadatel oprávněn vysílat, rozsah oprávnění blíže specifikují tzv. licenční podmínky.

Licence lze v zásadě dělit podle podobných kritérií jako samotné vysílání. Můžeme rozlišovat zejména licenci k rozhlasovému nebo k televiznímu vysílání, podle

---

³⁷ Viz Pomahač, R., Pítrová, L. *Správní právo I*. Praha: Univerzita Karlova. 2016. s. 71.

³⁸ Ačkoliv v oblasti teorie dlouhodobě panuje shoda na znacích jednotlivých druhů správních aktů (koncese, povolení, souhlas, schválení), nelze při zařazování jednotlivých správních aktů upravených v pozitivním právu stanovit zcela jednoznačnou hranici, kdy se v jednotlivých případech jedná o který akt, zda se například jedná o povolení nebo jen o souhlas.

technického způsobu šíření vysílání na licenci opravňující k provozování vysílání prostřednictvím vysílače, družice, kabelového systému nebo zvláštního přenosového systému. U pozemního vysílání šířeného vysílači můžeme dále rozlišovat licenci k analogovému a k digitálnímu vysílání. Důležité je dělení podle časového hlediska na licence krátkodobé a dlouhodobé. Krátkodobé licence, které jsou upraveny v § 22, může rada udělit na dobu nepřesahující 180 dnů. Krátkodobé licence mohou být využity ke zkušebnímu vysílání nebo například v souvislosti s pořádáním sportovních, kulturních či jiných časově omezených akcí. Pro krátkodobé licence platí speciální šedesátidenní lhůta, během které je rada povinna o jejím udělení (či neudělení) rozhodnout. Pojem *dlouhodobá licence* zákon nezná, nicméně jako dlouhodobé licence lze označit všechny licence, které nejsou krátkodobé.

5.2. Registrace jako správní akt

Druhým správním aktem, který opravňuje k vysílání v širším slova smyslu, zákon nazývá jako *registraci*. *Registrace* opravňuje provozovatele převzatého vysílání k provozování převzatého vysílání prostřednictvím sítě elektronických komunikací (§ 26). Zákonodárcem zvolený termín *registrace* není příliš vhodný, neboť může navozovat dojem, že oprávnění vzniká již samotným provedením registrace u příslušného orgánu, a ne jako výsledek správního řízení. Např. J. Staša řadí *registraci* mezi neregulativní úkony veřejné správy, nikoliv mezi správní akty.³⁹ Označení správního aktu (rozhodnutí) opravňujícího k provozování převzatého vysílání jako *registrace* je ukázkou, že pozitivněprávní úprava ne vždy respektuje právní teorii.

Registrační princip v pravém slova smyslu se například uplatňoval po novele provedené zákonem č. 86/1990 Sb. v předchozí úpravě periodického tisku obsažené ve zrušeném zákoně o periodickém tisku a o ostatních hromadných informačních prostředcích č. 81/1966 Sb., podle kterého oprávnění vydávat periodický tisk vzniklo registrací – až po registraci mohlo být započato s vydáváním a o registraci se vydávalo potvrzení, nikoliv rozhodnutí. Od registračního principu se dále odlišuje ještě mírnější evidenční princip, který je užitý např. v současném tiskovém zákoně nebo v zákoně o audiovizuálních mediálních službách na vyžádání. V oblasti rozhlasového a televizního

---

³⁹ K pojmu regulace jako neregulativnímu úkonu blíže viz Staša, J. In: Hendrych, D. a kol. *Správní právo. Obecná část*. 9. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 197.

vysílání se registrační ani evidenční princip neuplatňuje a vznik oprávnění je vždy spojen s vydáním správního aktu ve správním řízení (popř. jeho fikcí). Stejně jako licence je registrace konstitutivním aktem a oprávnění provozovat převzaté vysílání vzniká až *ex nunc* spolu s právní mocí rozhodnutí. Na rozdíl od licence se registrace uděluje na dobu neurčitou a je tedy aktem *co do účinků neomezeným*.

O udělení registrace rozhoduje Rada v řízení o registraci, které je opět zvláštním druhem správního řízení. Registrace má formu rozhodnutí ve smyslu správního řádu. Na rozdíl od licence v případě splnění zákonných podmínek existuje právní nárok na její udělení, nicméně ani udělení registrace není zcela automatické. Z hlediska teoretického členění má registrace podle zákona o RTV jako správní akt svou povahou nejbližší k povolení. Registrace podle zákona o RTV odpovídá povolení zejména v tom, že na její udělení má žadatel v případě splnění podmínek právní nárok a orgán (Rada), který ji uděluje, však nevyslovuje jen prostý souhlas s provozováním určité činnosti, ale zároveň stanovuje určité meze (mody) provozování. V případě registrace podle zákona o RTV je takovým modem například vymezený územní rozsah převzatého vysílání.

Zařazení licence a registrace jako správních aktů a zkoumání jejich povahy nemá jen teoretický význam, ale může mít i význam praktický, zejména při soudním přezkumu při vymezování žalobních důvodů.

6. Vznik oprávnění - licence

6.1. Obecně o licenčním řízení

Oprávnění k provozování televizního nebo rozhlasového vysílání ve smyslu § 2 odst. 1 písm. a) zákona o RTV, tedy původního vysílání, lze ve formě licence získat v řízení o udělení licence vedeném Radou. Zákon pro toto řízení užívá legislativní zkratku *licenční řízení*. Licenční řízení je zvláštním druhem správního řízení. Licenční řízení je upraveno v části třetí zákona o RTV, subsidiárně se při něm použijí ustanovení správního řádu. Zákon o RTV v § 66 vylučuje použití ustanovení správního řádu o odvolacím řízení, řízení o rozkladu, o přezkumném řízení a o obnově řízení. Vyloučení opravných prostředků souvisí se specifickým postavením Rady jako ústředního správního úřadu a způsobem jejího rozhodování.⁴⁰ Výsledkem licenčního řízení je správní rozhodnutí o udělení licence nebo o zamítnutí žádosti.

Licenční řízení, které vyhláší Rada, svými znaky odpovídá *řízení o výběru žádosti*, které je upraveno v § 146 SpŘ. Správní řád vymezuje *řízení o výběru žádosti* jako řízení prováděné na základě zvláštního zákona formou výběru žádosti, která nejlépe odpovídá stanoveným požadavkům, popřípadě výběru více takových žádostí. O všech žádostech se pak vede společné řízení. Ustanovení § 146 je speciální vůči části druhé SpŘ a při řízeních o výběru žádosti podle zvláštních zákonů se subsidiárně postupuje podle něj. Úprava licenčního řízení podle zákona o RTV je však svébytná a všechny dílčí otázky upravené v § 146 SpŘ řeší sama. I když může být licenční řízení uváděno jako učebnicový příklad řízení o výběru žádosti, jeho úprava podle správního řádu se na něj neaplikuje.

Licenční řízení je upraveno v části třetí zákona o RTV, která je dále členěna na dvě hlavy. Hlava I obsahuje obecnou úpravu licenčního řízení k provozování rozhlasového a televizního vysílání šířeného prostřednictvím vysílačů (tj. pozemního vysílání), hlava II obsahuje zjednodušenou úpravu licenčního řízení k provozování rozhlasového nebo televizního vysílání šířeného prostřednictvím družic, kabelových

---

⁴⁰ Rada je ústředním správním úřadem, který vydává rozhodnutí v prvním stupni. Podle § 152 SpŘ by řádným opravným prostředkem proto byl místo odvolání rozklad. O rozkladu rozhoduje ministr nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu. Specifikem rozhodování Rady je, že rozhoduje jako 13členný kolektivní orgán a její předseda je zároveň jejím hlasujícím členem. Rozklad by proto vůbec nedával smysl a je stejně jako ostatní opravné prostředky podle SpŘ vyloučen. Proti rozhodnutím Rady je proto možné se bránit jen v rámci správního soudnictví.

systemů a zvláštních přenosových systémů (tzn. jiného než pozemního vysílání) a k provozování zemského digitálního rozhlasového nebo televizního vysílání šířeného prostřednictvím vysílačů (tj. pozemního digitálního vysílání). Řízení podle hlavy I a II se liší zejména způsobem zahájení řízení, širší okruhu účastníků nebo existencí právního nároku na udělení licence. Zákodárce vycházel z premisy, že licence udělované podle hlavy II (§ 25) nevyžadují tak striktní regulaci přístupu, jaká je obsažena v hlavě I, neboť přenosová kapacita je v této oblasti mnohem vyšší než u „klasického“ analogového pozemního vysílání.

Jako nevhodné se jeví označení hlavy I jako *Řízení o udělení licence k provozování rozhlasového a televizního vysílání šířeného prostřednictvím vysílačů*, neboť tato hlava se nepoužije pouze při licenčním řízení k rozhlasovému a televiznímu šířenému prostřednictvím vysílačů, ale subsidiárně se použije i pro řízení podle hlavy II, která obsahuje speciální úpravu licenčního řízení *k vysílání šířenému prostřednictvím družic, kabelových systémů a zvláštních přenosových systémů a zemské digitální vysílání šířené prostřednictvím vysílačů*.⁴¹ Zemské digitální vysílání šířené prostřednictvím vysílačů patřící do hlavy II je podmnožinou vysílání šířeného pomocí vysílačů, avšak vysílání šířené prostřednictvím družic, kabelových systémů a zvláštních přenosových systémů, taktéž upravené v hlavě II, je množinou úplně jinou. Název této hlavy proto může působit matoucně.

Hlava I (§ 12-24) obsahuje komplexní úpravu licenčního řízení, zatímco hlava II tvořená jediným paragrafem (§ 25) upravuje jen některé dílčí otázky licenčního řízení k provozování pozemního digitálního vysílání a jiného než pozemního vysílání (družice, kabel, zvláštní systémy), které jsou u tohoto druhu vysílání řešeny jinak než u „klasického“ pozemního vysílání. V 25 odst. 6 je sice uvedeno, jaká ustanovení se nepoužijí, subsidiární použití hlavy I. však v zákoně výslovně stanoveno není. Subsidiarita hlavy I vůči hlavě II lze implicitně dovodit například z § 12 odst. 3.

V praxi je v současné době většina licenčních řízení vedena ve zjednodušeném režimu podle § 25, protože pod režim tohoto ustanovení spadají téměř všechny v současné době dostupné technologie šíření vysílání jako digitální televizní vysílání, vysílání šířené prostřednictvím internetu, kabelových systémů a družic, zatímco nezjednodušený režim

---

⁴¹ Logičtější by bylo hlavu I označit pouze jako *Řízení o udělení licence*.

se v současné době týká pouze analogového rozhlasového vysílání šířeného pomocí vysílačů. Provoz analogového televizního vysílání šířeného pomocí vysílačů skončil v České republice v roce 2011 a žádné licence k provozování tohoto druhu televizního vysílání se v současnosti již neudělují.

6.2. Zahájení řízení

Licenční řízení zahajuje Rada podle § 15 zákona o RTV vyhlášením licenčního řízení, a to z vlastního podnětu, nebo z podnětu uchazeče o licenci. Před zahájením řízení si Rada vyžádá stanoviska Českého telekomunikačního úřadu jakožto orgánu vykonávající státní správu v oblasti rádiového spektra a elektronických komunikací. V případě podnětu uchazeče je Rada povinna si vyžádat potřebná stanoviska do 15 dnů ode dne, kdy podnět obdrží. Licenční řízení rada vyhlásí do 30 dnů ode dne, kdy od ČTÚ obdrží stanovisko, které zahájení licenčního řízení umožňuje. V případě, že si Rada k témuž licenčního řízení od ČTÚ vyžádá více než jedno stanovisko, počíná tato lhůta ode dne obdržení posledního z těchto stanovisek.

V případě, že stanovisko Českého telekomunikačního úřadu je negativní, nemůže Rada licenční řízení zahájit. Tato situace je zajímavá z pohledu možností obrany uchazeče, který podal Radě podnět k zahájení licenčního řízení, neboť stanovisko ČTÚ není *závazným stanoviskem* ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu a v případě negativního stanoviska nedojde k vydání žádného rozhodnutí, proti kterému by se uchazeč mohl bránit, nanejvýše je tato skutečnost uchazeči oznámena. Jako jediná možná obrana proti negativnímu stanovisku ČTÚ, které zahájení řízení licenčního neumožňuje, se tedy jeví zásahová žaloba podle § 82 soudního řádu správního.

Ve vyhlášení licenčního řízení Rada stanoví lhůtu a místo podání žádosti o licenci, časový a územní rozsah vysílání. U licenčního řízení na celoplošné vysílání Rada stanoví základní požadavky na základní programovou specifikaci celoplošného vysílání, tedy vymezení převažujících žánrů v celku programové skladby, to v praxi znamená, zda má jít o stanici např. zpravodajskou, hudební či jinou.

Oznámení o zahájení licenčního řízení Rada oznámí na úřední desce, nejméně ve dvou celostátních denících a způsobem umožňujícím dálkový přístup, tedy na svých webových stránkách. Povinné zveřejnění oznámení o zahájení licenčního řízení v celostátním deníku svědčí o zájmu zákonodárce na tom, aby se tato informace dostala k co možná nejširšímu okruhu osob. Povinnost orgánů veřejné moci zveřejňovat

informaci prostřednictvím celostátních deníků není příliš obvyklá, vyskytuje se například v insolvenčním zákoně v případě prohlášení konkurzu na majetek banky soudem, v něčem podobnou (nikoliv však obdobnou) úpravu obsahuje veterinární zákon, podle kterého se některá mimořádná veterinární opatření vyhláší přímo prostřednictvím celostátního rozhlasového nebo televizního vysílání.

Podle § 15 odst. 3 zákona Rada žádosti o licenci doručené po stanovené lhůtě a žádosti, které jsou v rozporu s vyhlášenými požadavky, *odmítne*.

O žádostech doručených ve stanovené lhůtě se vede společné licenční řízení.

Pokud žádost nemá předepsané náležitosti, vyzve Rada písemně účastníka, aby v přiměřené lhůtě, která nesmí být kratší než 15 dnů, nedostatky odstranil. V případě, že ve stanovené lhůtě k odstranění nedostatků nedojde, Rada žádost odmítne. Po dobu této lhůty se společné řízení nepřerušuje.

Podle veřejně přístupných údajů na webových stránkách Rady bylo v roce 2018 zahájeno celkem 5 licenčních řízení podle § 15, tedy v nezjednodušené, přísnější formě, a všechny se podle předpokladů týkaly rozhlasového vysílání provozovaného prostřednictvím pozemních vysílačů. V roce 2017 bylo zahájeno 10 licenčních řízení, v roce 2016 Rada zahájila 13 a v roce 2015 28 řízení. Klesající počet zahajovaných licenčních řízení lze dávat do souvislosti s připravovaným ukončením analogového vysílání v roce 2025 a plným přechodem na digitální vysílání po vzoru pozemního televizního vysílání. Novým subjektům se tak zřejmě již nevyplatí vstupovat na mediální trh v oblasti analogového rozhlasového vysílání, které bude za několik let minulostí.

Zjednodušené licenční řízení podle § 25, v kterém Rada uděluje licence k provozování rozhlasového a televizního vysílání šířeného prostřednictvím družic, kabelových systémů a zvláštních systémů a k provozování digitálního pozemního vysílání, se vyznačuje významnými odchylkami a zjednodušeními oproti „standardnímu“ licenčnímu řízení řídicímu se čistě podle ustanovení paragrafů 12 až 24. Předně se toto řízení zahajuje výhradně z podnětu žadatele o licenci a nelze ho zahájit z podnětu Rady. Účastníkem řízení je pouze žadatel o licenci, Rada tedy nevybírá nejvhodnějšího z více žadatelů o licenci, jako je tomu v obecném licenčním řízení, ale pouze rozhoduje o tom, zda žadateli licenci udělí, či nikoli.

Na rozdíl od obecné úpravy licenčního řízení není zahájení zjednodušeného licenčního řízení podle § 25 oznamováno veřejnosti. O zahájených řízeních se veřejnost

i ostatní hráči na mediálním trhu mohou dozvědět jen jiným způsobem, například na základě zákona o svobodném přístupu k informacím, neformálně nebo v případě udělení licence *ex post* na základě povinně zveřejňovaných seznamů provozovatelů vysílání.

6.3. Žádost o licenci

Zájemce o licenci může vstoupit do licenčního řízení a stát se účastníkem řízení podáním žádosti. Obecné náležitosti žádosti jsou upraveny v § 14 zákona o RTV. Žádost o licenci musí v první řadě obsahovat zákonem stanovené údaje o žadateli. Konkrétní požadované údaje se liší v závislosti na tom, zda je žadatelem fyzická nebo právnická osoba.⁴²

Další údaje se již více týkají samotného vysílání⁴³. Žadatel je v žádosti povinen uvést označení (název) programu a vymezit časový a územní rozsah vysílání. Žádost dále musí dále obsahovat základní programovou specifikaci, tou se rozumí vymezení převažujících žánrů v celku programové skladby. V rámci základní programové specifikace se obvykle uvádí, zda půjde o program informační, filmový, vzdělávací, zpravodajský, sportovní, hudební atd., popřípadě u televizního vysílání i zda má jít o plnoformátový program, který obsahuje pořady různého zaměření a není zaměřen pouze na určitou skupinu obyvatelstva se shodnými zájmy.

Týká-li se žádost televizního vysílání, musí žádost obsahovat navrhovaný podíl vysílacího času, který by měl být vyhrazen vysílání evropských děl a evropských děl vyrobených nezávislými výrobci. Evropské dílo je definováno v § 46 zákona. Mimo to zákon stanoví povinnost provozovatelů tam, kde je to proveditelné, vyhradit určitý podíl vysílacího času evropským dílům, podíl vysílacího času vyhrazeného pro vysílání evropské tvorby pak patří mezi obvyklou součást licenčních podmínek.⁴⁴

Žadatel o licenci zároveň musí v žádosti doložit svůj obchodní plán včetně dokladů o výši finančních prostředků, které je schopen vynaložit na provozování rozhlasového a televizního vysílání. Již z žádosti by mělo být patrné, že je žadatel schopný dlouhodobě provozovat vysílání. Ekonomická připravenost žadatele je pak jednou z významných skutečností, které Rada hodnotí při rozhodování o udělení licence.

---

⁴² Povinné údaje o osobě žadatele viz § 14 odst. 1 písm. a) až d) zákona o RTV.

⁴³ Viz § 14 odst. 1 písm. e) až j) zákona o RTV.

⁴⁴ Povinnosti ohledně zařazování evropské tvorby do vysílání viz § 42 až § 45 zákona o RTV.

Žadatel musí v žádosti uvést hlavní jazyk vysílání a v případě televizního vysílání i výčet států, na jejichž území má být vysílání zcela nebo převážně směřováno.

Je-li již žadatel provozovatelem vysílání nebo vydavatelem periodického tisku nebo společníkem v takové společnosti, uvede v žádosti též údaje o těchto aktivitách.

V rozsudku ze dne 26.5.2016, č.j. 8 A 47/2015-83, Městský soud v Praze k náležitostem žádosti konstatoval, že „*v licenčním řízení spočívá břemeno odpovědnosti na každém konkrétním žadateli a je tedy na něm, aby svou žádost koncipoval co možná nejúplněji a nejkonkrétněji.*“ Každý žadatel by podle názoru soudu měl svou žádost „*koncipovat natolik konkrétně, aby Radě umožnil její vyhodnocení a přesvědčil ji o tom, že právě jeho koncept vysílání předčí žádosti jiných žadatelů.*“ Podle názoru soudu tedy „*nelze po Radě požadovat, aby v průběhu licenčního řízení srovnávala žádosti jednotlivých žadatelů a jednotlivé žadatele instruovala k úpravám jejich projektů tak, aby si byly podobné a tím snáze srovnatelné.*“ Soud připouští, že „*každý z žadatelů bude nabízet vlastní, osobitou koncepci, a je pravděpodobné, že různí žadatelé budou akcentovat jiné parametry takového vysílání, jiné jeho kvalitativní či kvantitativní stránky, vycházejíce z vlastních představ o tom, jaké by takové vysílání mělo být.*“

Pokud je předmětem žádosti provozování rozhlasového nebo televizního vysílání šířeného prostřednictvím družic, kabelových systémů nebo zvláštních přenosových systémů nebo provozování pozemního digitálního vysílání, mimo výše uvedených obecných náležitostí musí žádost obsahovat náležitosti podle § 25 odst. 2. Ty se liší podle konkrétního technického způsobu přenosu vysílání, v zásadě je žadatel povinen uvést, jak má být přenos vysílání zajištěn. Žadatel je dále povinen uvést, v jakých státech bude možné program přijímat. U pozemního digitálního vysílání musí žadatel navíc uvést údaje o způsobu technického, organizačního a finančního zajištění vysílání.

6.4. Předpoklady pro účast v řízení

Účastenství v licenčním řízení upravuje zejména § 13 zákona o RTV. Účastníkem licenčního řízení jsou všichni žadatelé o udělení licence, jejichž žádost byla doručena ve lhůtě stanovené ve vyhlášení licenčního řízení. Žádost o licenci přitom může podat jen právnická nebo fyzická osoba splňující předpoklady podle § 3a. Předpoklady stanovené v § 3a se vztahují na účast v licenčním i registračním řízení.

6.4.1. Právnícké osoby

Ohledně právníckých osob zákon v § 3a odst. 1 stanoví, že předpokladem k tomu, aby právnícká osoba získala licenci nebo registraci, je, že splňuje podmínky stanovené pro podnikání v České republice zvláštním právním předpisem. Má-li právnícká osoba právní formu akciové společnosti, je předpokladem k získání licence, že její akcie znějí na jméno. (§ 3a odst. 1)

Zvláštním předpisem, na který zákon odkazuje, je k 31.12.2013 zrušený obchodní zákoník, který byl nahrazen občanským zákoníkem č. 89/2012 Sb. a zákonem o obchodních korporacích č. 90/2012 Sb.; žádný z těchto zákonů nelze považovat za zvláštní předpis stanovující obecné podmínky pro podnikání v České republice. Za zvláštní předpis stanovující podmínky pro podnikání v České republice nelze považovat ani živnostenský zákon, který stanovuje podmínky jen pro určitý druh podnikání – živnostenské podnikání. Provozování rozhlasového a televizního vysílání je navíc z působnosti tohoto zákona výslovně vyjmutu.

Občanský zákoník stanoví, že právnícká osoba je organizovaný útvar, o kterém zákon stanoví, že má právní osobnost, nebo jehož právní osobnost zákon uzná.⁴⁵

K výše citovanému ustanovení § 3a odst. 1 Chaloupková/Holý ve svém komentáři k zákonu o RTV uvádí, že z odstavce 1 vyplývá, že žádost o licenci nebo přihlášku k registraci může podat pouze právnícká osoba, která je podnikatelem ve smyslu ustanovení § 2 obchodního zákoníku⁴⁶. Naopak autor této práce se domnívá, že z výše citovaného ustanovení § 3a odst. 1 toto nevyplývá. Ustanovení § 2 obchodního zákoníku stanovil pouze, co se rozumí podnikáním a kdo je podnikatelem, nyní je podobná úprava obsažena v § 420 a 421 občanského zákoníku. Podmínky pro podnikání mohou a mohly splňovat i právnícké osoby, které nemusejí být po celou dobu své existence považovány za podnikatele. Takovou právníckou osobou mohou být spolky podle občanského zákoníku (dříve občanská sdružení), které mohou podnikat v rámci své vedlejší činnosti, jejich hlavní činností však podnikání nebo jiná výdělečná činnost spolku být nemůže, nebo obce jako veřejnoprávní korporace, které v samostatné působnosti mohou provozovat vedlejší hospodářskou činnost. Podmínky pro podnikání v České republice mohou splňovat i

---

⁴⁵ Viz § 20 OZ.

⁴⁶ Viz Chaloupková, H., Holý, P. *Zákon o provozování rozhlasového a televizního vysílání a předpisy související*. 2. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2009, s. 86.

právnícké osoby, které v daný okamžik podnikateli nejsou. Výkladový problém není u obchodních korporací, protože ty jsou za podnikatele považovány vždy.⁴⁷

V § 18 odst. 2 zákon umožňuje, aby na návrh zakladatelů nebo osob oprávněných podat návrh na zápis právnické osoby se sídlem v České republice, bylo vydáno rozhodnutí o udělení licence ještě před zápisem do obchodního rejstříku, je-li prokázáno, že právnická osoba byla založena. Těmto osobám vzniká oprávnění dnem zápisu do obchodního rejstříku. Pokud by Rada právnické osobě licenci udělila, ale k jejímu zápisu do obchodního rejstříku by nedošlo, oprávnění provozovat vysílání by nevzniklo. Toto ustanovení tak může vzbuzovat dojem, že podmínkou vzniku oprávnění k provozování rozhlasového a televizního vysílání je pro právnické osoby zápis v obchodním rejstříku.

Zápis do obchodního rejstříku je obligatorní podmínkou vzniku obchodních korporací. Právě podmínka být zapsán v obchodním rejstříku by z okruhu subjektů, kterým může vzniknout oprávnění provozovat vysílání, vyloučila spolky a obce, neboť zákon o veřejných rejstřících těmto formám právnických osob zápis do obchodního rejstříku neumožňuje.

Možný (a zřejmě správný) je však opačný výklad § 18 odst. 2, který je třeba vykládat tak, že jeho účelem není stanovit zápis v obchodním rejstříku jako podmínku pro vznik oprávnění pro veškeré právnické osoby, ale jen umožnit některým non-subjektům (tj. založeným, ale dosud nevzniklým obchodním korporacím), které jsou do obchodního rejstříku zapisovány obligatorně a k jejich zápisu ještě nedošlo, podat žádost a účastnit se licenčního řízení ještě před jejich vznikem.

Novější komentář Aleše Rozehnal k § 3a odst. 1 uvádí, „že možnost získat licenci nebo registraci dle tohoto zákona je u právnických osob omezena na obchodní společnosti, družstva a evropské společnosti, a to na subjekty, které podnikají, tedy provádějí soustavně činnost samostatně vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku“⁴⁸. Autor komentáře tato tvrzení dále nijak nerozvíjí a lze s nimi s ohledem na výše řečené nesouhlasit. Je na místě doplnit, že obchodní korporace, které

---

⁴⁷ Obchodní korporace jsou za podnikatele považovány vždy vzhledem k jejich obligatornímu zápisu v obchodním rejstříku.

⁴⁸ Viz § 3a Předpoklady pro účast v řízení o udělení licence k provozování vysílání a v řízení o registraci převzatého vysílání. In: Rozehnal, A. *Zákon o provozování rozhlasového a televizního vysílání: Komentář [Systém ASPI]*. Wolters Kluwer. ASPI_ID KO231_2001CZ. Dostupné v Systému ASPI. Právní stav komentáře k 31. 8. 2017.

autor vyjmenovává a na které u právnických osob omezuje možnost získat licenci či registraci, jsou za podnikatele vzhledem k jejich povinnému zápisu do obchodního rejstříku považovány vždy⁴⁹ a je u nich proto irelevantní zkoumat materiální znaky podnikání, tedy to, zda provádějí soustavně činnost samostatně vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku.⁵⁰

Stojí za to uvést, že Rada v minulosti udělila vysílací licenci k rozhlasovému nebo televiznímu vysílání více než desítky měst a obcí, a dokonce i jednomu dobrovolnému svazku obcí.⁵¹ Jako veřejnoprávní korporace jsou obce právnickými osobami, a to právnickými osobami veřejného práva.⁵² Obce nejsou obchodními korporacemi a ani nemohou být zapsány v obchodním rejstříku; podle všeho Rada toto neshledala jako překážku a licenci těmto právnickým osobám z řad veřejnoprávních korporací udělila. I s ohledem na tuto skutečnost se tvrzení, že možnost získat licenci je u právnických osob omezena na obchodní korporace, které podnikají, jeví jako nesprávné.

Výkladové potíže působí i § 14 odst. 1 písm. a), který jako náležitost žádosti o licenci stanoví mj. i obchodní firmu. Obchodní firma je jméno, pod kterým je podnikatel zapsán do obchodního rejstříku.⁵³ Chaloupková/Holý i Rozehnal ve svých komentářích k zákonu o RTV upozorňují, že povinnost právnických osob uvést v žádosti svou obchodní firmu je v rozporu s možností podat žádost ještě před zápisem do obchodního rejstříku, neboť osoba, která není zapsána v obchodním rejstříku, nemůže mít obchodní firmu. Požadavek uvést obchodní firmu v žádosti o licenci je proto nutné vykládat tak, že povinnost uvést obchodní firmu má žadatel, který obchodní firmu má. Zároveň ze samotných čistě formálních náležitostí žádosti podle názoru autora této práce nelze dovozovat požadavky na právní formu žadatele o licenci.

Pokud by záměrem zákonodárce skutečně bylo omezit okruh žadatelů z řad právnických osob jen na jejich určité právní formy, bylo by vhodnější výslovně stanovit,

---

⁴⁹ Viz § 420 odst. 1 a § 421 odst. 1 OZ.

⁵⁰ Smyslem materiální definice podnikatele podle § 420 odst. 1 je postihnout osoby, které nenaplní formální znaky podnikatele, ale přesto provozují činnost, která odpovídá podnikání. Tento institut má však význam jen v rámci soukromého práva.

⁵¹ Televizní vysílání prostřednictvím kabelového systému provozuje například obec Kamýk nad Vltavou (Informační TV obce Kamýk nad Vltavou) nebo obec Zděchov (Zděchov info), vlastní analogové rozhlasové vysílání provozuje město Luže (Rádio Luže).

⁵² K obci jako veřejnoprávní korporaci podrobněji Kopecký, M. in Kopecký, M., Průcha, P., Havlan, P., Janeček, J. *Zákon o obcích. Komentář*. 3. vydání. Praha: Wolters Kluwer ČR, a. s., 2016, s. 3 až 5.

⁵³ Viz § 423 OZ.

že licenci může získat jen právnická osoba, která je obchodní společností, popřípadě obchodní korporací.

Pro právnické osoby, které mají právní formu akciové společnosti, zákon o RTV jako předpoklad k získání licence stanoví, že jejich akcie znějí na jméno. Z tohoto požadavku je patrný zájem na transparentní vlastnické struktuře žadatele o licenci. Tento požadavek však není stanoven pro žadatele o registraci k převzatému vysílání. V případě převzatého vysílání zákonodárce potřebu transparentnosti vlastnických vztahů zřejmě neshledal.

6.4.2. Fyzické osoby

Obecné podmínky k získání licence či registrace pro fyzické osoby jsou stanoveny v § 3a odst. 2 zákona o RTV, který stanoví, že předpokladem k tomu, aby fyzická osoba získala licenci nebo registraci, je, že má plnou způsobilost k právním úkonům a splňuje podmínky stanovené pro podnikání v České republice zvláštním právním předpisem.

Po rekonstrukci občanského práva pojmu *způsobilost k právním úkonům* odpovídá termín *svéprávnost*. Plně svéprávným se člověk stává zásadně zletilostí, tedy dovršením osmnáctého roku věku.⁵⁴

Zvláštním předpisem, na který zákon odkazuje, je i v tomto případě již zrušený obchodní zákoník. Zákon mimo plné způsobilosti k právním úkonům jako obecný předpoklad vzniku oprávnění stanoví pouze to, že fyzická osoba splňuje obecné podmínky stanovené pro podnikání. Předpoklady stanovené v § 3a odst. 2 v zásadě naplní každá zletilá osoba, které nebyla omezena svéprávnost.

A. Rozehnal ve svém komentáři k zákonu o RTV přesto uvádí, že „*předpokladem k tomu, aby licenci k vysílání či registraci převzatého vysílání obdržela fyzická osoba, je, že se jedná o osobu, která provádí soustavnou činnost samostatně vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku*“.⁵⁵ Autor komentáře jde ve svém výkladu nad rámec zákona, jako absurdní se totiž jeví jím uváděná podmínka pro získání licence či registrace, že fyzická osoba usilující o licenci nebo registraci provádí blíže neurčenou soustavnou činnost samostatně vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem

---

⁵⁴ Srov. § 15 odst. 1 spolu s § 30 OZ.

⁵⁵ Viz § 3a Předpoklady pro účast v řízení o udělení licence k provozování vysílání a v řízení o registraci převzatého vysílání. In: Rozehnal, A. *Zákon o provozování rozhlasového a televizního vysílání: Komentář [Systém ASPI]*. Wolters Kluwer. ASPI_ID KO231_2001CZ. Dostupné v Systému ASPI. Právní stav komentáře k 31. 8. 2017.

dosázení zisku, a to proto, aby splnila předpoklady k získání oprávnění k provozování regulované činnosti. Rozehnałem uvedené znaky odpovídají materiální definici podnikatele, navíc obráceně nutně neplatí, že každý podnikatel v rámci své činnosti vždy musí naplňovat všechny tyto znaky (např. znak soustavnosti).

Komentář Chaloupková/Holý k § 3a odst. 2 zákona uvádí, že odkazem na obchodní zákoník je vytvářen dojem, že fyzická osoba, pokud žádá o licenci nebo podává přihlášku k registraci, již musí být podnikatelem, to znamená, že musí mít živnostenské nebo jiné oprávnění. Autor této práce je opačného názoru a myslí si, že § 3a odst. 2 tento dojem vůbec nevytváří a stanoví pouze, že fyzická osoba musí splňovat podmínky pro podnikání, nikoliv přímo být podnikatelem, jak dále dovozují Chaloupková/Holý. Chaloupková/Holý zároveň dodávají, že tento požadavek je nelogický. Souhlasit lze snad s tím, že takový požadavek by skutečně byl nelogický. Chaloupková/Holý dále dovozují, že žadatel musí být nejen podnikatelem, ale dokonce i zapsán v obchodním rejstříku. K těmto závěrům dochází na základě § 14 odst. 1 písm. b) zákona o RTV, který stanovuje formální náležitosti žádosti o licenci, a mezi nimi i obchodní firmu. Připomeňme, že obchodní firma je název, pod kterým je podnikatel zapsán v obchodním rejstříku a fyzická osoba, která není zapsána v obchodním rejstříku, obchodní firmu uvést logicky nemůže. O zápis do obchodního rejstříku mohou fyzické osoby požádat, ale pouze pokud jsou podnikateli.⁵⁶ Autor této práce je naopak toho názoru, že z § 14 odst. 1 písm. b) zákona nelze u fyzických osob dovozovat povinnost být zapsán v obchodním rejstříku ani být podnikatelem, smyslem tohoto ustanovení je spíše spolehlivá identifikace žadatele v žádosti.

Pokud by skutečně platilo, co komentář Chaloupkové/Holého naznačuje, tedy že žádost může podat jen fyzická osoba, která je podnikatelem a je navíc zapsána v obchodním rejstříku, docházelo by k absurdním situacím, že fyzické osoby, které mají zájem provozovat vysílání a nejsou zapsány v obchodním rejstříku ani dosud nejsou podnikateli, by nejprve ohlašovaly zahájení provozování jakékoli volné živnosti, a to jen proto, aby formálně naplnily podmínku být podnikateli a mohly se nechat zapsat do

---

⁵⁶ Obchodní firma je nyní definována v § 423 OZ, obdobné ustanovení bylo dříve obsaženo v § 8 odst. 1 ObchZ. Podle § 422 současného OZ podnikatel, který nemá obchodní firmu, právně jedná při svém podnikání pod vlastním jménem. Podle § 8 odst. 2 zrušeného ObchZ se na podnikatele nezapsaného v obchodním rejstříku se nevztahovala ustanovení o firmě a právní úkony byl povinen činit, byl-li fyzickou osobou, pod svým jménem a příjmením, a byl-li právnickou osobou, pod svým názvem.

obchodního rejstříku, a teprve poté by mohly úspěšně žádat o licenci. Takový postup by byl ovšem zcela účelovým jednáním, protože jeho smyslem by bylo splnit formální předpoklady pro účast v řízení a dle všeho též obcházením zákona. Pokud by to, co tvrdí autoři komentáře, bylo skutečně záměrem zákonodárce, pro předejití výkladových obtíží by bylo záhodno výslovně stanovit zápis v obchodním rejstříku a podmínku být podnikatelem jako obecný předpoklad pro získání oprávnění. Nic takového však zákon o RTV nestanoví.

Úvahy o povinnosti žadatelů z řad fyzických osob být podnikatelem a být zapsán v obchodním rejstříku lze snad ukončit s tím, že Rada udělila řadu vysílacích licencí fyzickým osobám, které nikdy v obchodním rejstříku zapsány nebyly, a některé z nich dokonce v době před získáním licence nebyly držiteli žádného podnikatelského oprávnění.⁵⁷

6.4.3. Zvláštní podmínky pro účast v licenčním řízení

Pro žadatele o licenci (nikoliv o registraci) z řad právnických i fyzických osob jako předpoklad pro účast v licenčním řízení zákon o RTV v § 13 odst. 2 dále stanoví následující podmínky:

- na jeho majetek nebylo vydáno rozhodnutí o úpadku anebo nevstoupil do likvidace,
- prokáže, že nemá v evidenci daní zachyceny daňové nedoplatky,
- prokáže, že nemá splatný nedoplatek pojistného na veřejné zdravotní pojištění, pojistného na sociální zabezpečení nebo příspěvku na státní politiku zaměstnanosti,
- nebyla mu v posledních 5 letech zrušena licence nebo registrace; tento předpoklad neplatí v případech, kdy licence nebo registrace byly zrušeny na žádost provozovatele,
- je bezúhonný; za bezúhonného se nepovažuje žadatel, který byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin, pokud se na něj nehledí, jako by nebyl

---

⁵⁷ Podle § 3 předchozího zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, se mohla provozovatelem vysílání stát jen právnická osoba, která měla sídlo na území ČR a byla zapsána v obchodním rejstříku. Fyzická osoba se mohla stát provozovatelem vysílání, měla-li trvalý pobyt na území ČR. Pokud fyzická osoba získala oprávnění k provozování vysílání, byla povinna se zapsat do obchodního rejstříku. Pokud tento provozovatel nesplnil povinnost se zapsat do obchodního rejstříku ve lhůtě 60 dnů od udělení oprávnění, toto oprávnění pozbylo platnosti. Právě odtud možná pramení přesvědčení autorů o zápisu v obchodním rejstříku jako o jednom ze základních předpokladů pro účast v licenčním řízení.

odsouzen; je-li žadatelem o licenci právnická osoba, vztahuje se tato podmínka i na fyzické osoby, které jsou jejím statutárním orgánem nebo jsou členy jejího statutárního nebo kontrolního orgánu,

- není společníkem provozovatele vysílání ze zákona ani obchodních společností zřízených provozovatelem vysílání ze zákona,
- není veřejným funkcionářem, jemuž je podle zákona o střetu zájmů zakázáno provozovat rozhlasové nebo televizní vysílání, ani právnickou osobou, jejímž je takový veřejný funkcionář společníkem, členem nebo ovládající osobou.

Tyto podmínky musí být splněny kumulativně. Z výše uvedených podmínek je zřejmé, že po žadateli o licenci je požadována vysoká míra spolehlivosti. Například bezúhonnost je pro účely tohoto zákona chápána přísněji než v živnostenském zákoně. Žadatel zároveň nemůže být veřejným funkcionářem, kterému zákon o střetu zájmů zakazuje provozovat rozhlasové nebo televizní vysílání, žadatel nemůže být poslancem, senátorem, členem vlády, náměstkem člena vlády, ale také například zastupitelem obce nebo kraje.⁵⁸

6.5. Průběh řízení

6.5.1. Veřejné slyšení

Po zahájení řízení a uplynutí lhůty, kterou Rada stanoví pro podání žádostí o licenci následuje veřejné slyšení. Veřejné slyšení nařídí předseda Rady ve lhůtě 90 dnů ode dne uplynutí lhůty pro podání žádostí. Pozvánku na veřejné slyšení je Rada povinna zaslat všem účastníkům řízení nejméně 14 dnů před jeho konáním. Veřejné slyšení je upraveno v ustanovení § 16 zákona, jehož použití je ve zjednodušeném řízení podle § 25 vyloučeno. Některá ustanovení § 16 sice řeší určité otázky týkající se televizního nebo digitálního vysílání, tato ustanovení jsou však v zásadě neaplikovatelná, protože digitální (a *de facto* veškeré televizní) vysílání spadá do zjednodušeného režimu. V praxi se veřejné slyšení bude konat pouze v případě licenčního řízení k analogovému rozhlasovému vysílání, které jako jediné nespadá do zjednodušeného režimu.

Veřejné slyšení je určeno k projednání otázek týkajících se programové skladby navrhované jednotlivými účastníky a vede ho předseda Rady nebo jím pověřený člen

---

⁵⁸ Viz § 4a zákona o střetu zájmů.

Rady. Ve veřejném slyšení navrhnou jednotliví účastníci řízení znění licenčních podmínek, které se v případě udělení licence stanou licenčními podmínkami. Z veřejného slyšení se pořizuje protokol, který je spolu s předloženými písemnými stanovisky účastníků jedním z podkladů pro rozhodování.

Veřejné slyšení, jak název napovídá, je na rozdíl od obecné úpravy ústního jednání ve správním řádu veřejné. Zákon umožňuje s výslovným svolením předsedy Rady nebo jím pověřeného člena Rady vystoupit, podávat písemné návrhy nebo vyjadřovat svá stanoviska i jiným osobám, než jsou pozvaní účastníci řízení. Ve veřejném slyšení tedy mohou za určitých okolností vystupovat i osoby z řad veřejnosti. Ustanovení § 16 odst. 10 zákona o RTV sice užívá slovní spojení *zástupce veřejnosti*, zastoupení veřejnosti v licenčním řízení však není v zákoně o RTV nijak institucionalizováno.⁵⁹ V současné době se dá říci, že význam veřejného slyšení ve vztahu k veřejnosti je spíše minimální. Větší význam mohlo mít veřejné slyšení dříve – při rychlém rozvoji mediálního trhu před jeho ustálením a v době přechodu z analogového na digitální vysílání předtím, než došlo k vyčlenění digitálního vysílání do zjednodušeného režimu.

6.5.2. Ústní jednání

Ve zjednodušeném řízení podle § 25 Rada namísto veřejného slyšení ve lhůtě 30 dnů ode dne zahájení licenčního řízení nařizuje ústní jednání s účastníkem řízení, ve kterém účastník navrhuje programovou skladbu. Ústní jednání je oproti veřejnému slyšení neveřejné.

6.6. Rozhodnutí o udělení licence

6.6.1. Podklady pro rozhodnutí

Zákon o RTV nestanoví, z jakých podkladů má Rada při rozhodování o udělení licence vycházet. Podklady pro vydání rozhodnutí ve správním řízení jsou obecně upraveny v § 50 SpŘ. Rada při rozhodování vychází zejména z údajů obsažených v žádosti, listin předložených účastníky, protokolu z veřejného slyšení, podkladů známých z úřední činnosti, podkladů od jiných orgánů (ČTÚ, správce daně), z veřejných rejstříků, základních registrů i dalších podkladů.

---

⁵⁹ Pojem *zástupce veřejnosti* zná například stavební zákon, podle kterého *zástupce veřejnosti* může zastupovat veřejnost při pořizování návrhu územně plánovací dokumentace. Zástupcem veřejnosti podle stavebního zákona může být plně svéprávná osoba, kterou zmocní určitý počet občanů obce nebo kraje (viz § 23 StavZ).

6.6.2. Skutečnosti významné pro rozhodování o udělení licence

Kritéria, která rada při rozhodování o udělení licence hodnotí, jsou taxativně uvedena v § 17 zákona o RTV. Při obecném, nezjednodušeném licenčním řízení Rada hodnotí:

- ekonomickou, organizační a technickou připravenost žadatele k zajištění vysílání, včetně výsledků dosavadního podnikání žadatele v oblasti rozhlasového a televizního vysílání, pokud v této oblasti podnikal,
- transparentnost vlastnických vztahů ve společnosti žadatele,
- přínos programové skladby navrhované žadatelem o licenci k rozmanitosti stávající nabídky programů rozhlasového nebo televizního vysílání na území, které by mělo být rozhlasovým nebo televizním vysíláním pokryto,
- zastoupení evropské tvorby, tvorby evropských nezávislých producentů a současné tvorby v navrhované programové skladbě televizního vysílání, jde-li o licenci k televiznímu vysílání,
- přínos uchazeče pro rozvoj původní tvorby,
- v televizním vysílání připravenost žadatele opatřit určité procento vysílaných pořadů skrytými nebo otevřenými titulky pro sluchově postižené,
- přínos žadatele k zajištění rozvoje kultury národnostních, etnických a jiných menšin v České republice.

Výše uvedená kritéria, jako například *přínos programové nabídky k rozmanitosti stávající nabídky programů*, jsou formulována obecně, neurčitě a nejsou blíže kvantifikovatelná. Obsah těchto kritérií není zákonem definován, ostatně ze své podstaty je těžko právně definovatelný, jedná se proto o *neurčité právní pojmy*. Tam, kde zákonodárce užije neurčitý právní pojem, je správnímu orgánu vytvořen prostor, aby si obsah těchto pojmů v rámci své odbornosti sám vyložil.⁶⁰

Nejvyšší správní soud se vyjádřil například ke kritériu transparentnosti vlastnických vztahů ve společnosti žadatele podle § 17 odst. 1 písm. b). Podle NSS při rozhodování o udělení licence nemůže Rada přistupovat k hodnocení kritéria transparentnosti vlastnických vztahů žadatele pouze formálně. Rada se tak podle NSS

---

⁶⁰ K *neurčitým právním pojmům* blíže srov. Kopecký, M. *Správní právo. Obecná část*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 52.

nemůže spokojit pouze s formálním zhodnocením, že vlastnická struktura žadatele je transparentní, protože žadatel má jediného společníka, ale stejně tak musí zhodnotit i vlastnickou strukturu tohoto společníka. NSS dále dospěl k názoru, že je-li žadatelem společnost s ručením omezeným, jejímž jediným společníkem je akciová společnost s akciemi na majitele, žadatel kritérium transparentnosti vlastnických vztahů nesplňuje vůbec.⁶¹ Pro úplnost však dodejme, že po rekonstrukci korporátního práva lze akcie na majitele (v obecné řeči označované též jako *anonymní*) v současnosti vydávat jen ve formě zaknihovaného cenného papíru nebo imobilizovaného cenného papíru; cílem tohoto opatření je právě zvýšení transparentnosti vlastnických vztahů v akciových společnostech s akciemi znějícími na majitele.

6.6.3. Důvody pro neudělení licence

Mimo kritérií, která Rada posuzuje při rozhodování o udělení licence, jsou v § 17 nadepsaném jako *skutečnosti významné pro rozhodování o žádostech o udělení licencí*, konkrétně v jeho třetím odstavci, uvedeny i důvody, pro které licenci nelze uchazeči udělit. Oproti kritériím stanoveným v § 17 odst. 1, resp. odst. 2, jsou tyto důvody stanoveny konkrétně. Důsledkem naplnění těchto důvodů by bylo zamítnutí žádosti. Podle § 17 odst. 3 nelze licenci udělit uchazeči, kterému byla odejmuta licence nebo zrušena registrace v přecházejících 5 letech z důvodu porušení zákona nebo který nesplňuje podmínku bezúhonnosti. Bezúhonnost je pro účely zákona o RTV definována v § 13 odst. 3 odst. Jak bezúhonnost, tak skutečnost, že žadateli nebyla zrušena v posledních 5 letech licence či registrace, jsou však již v § 13 odst. 3 uvedeny jako předpoklady pro účast v licenčním řízení. Jejich opětovné uvedení v § 17 odst. 3 se proto jeví jako nadbytečné. Žadateli, který nesplňuje předpoklady pro účast v řízení, logicky nemůže být licence udělena.

Mezi důvody pro neudělení licence lze zařadit i skutečnosti obsažené v ustanoveních zákona o RTV, která se týkají zákazu koncentrace vlastnictví v oblasti rozhlasového a televizního vysílání. Jedná se zejména o ustanovení § 55 odst. 1 až 4, která stanoví, že jedna právnická nebo fyzická osoba nesmí být držitelem více než jedné licence k analogovému rozhlasovému, respektive televiznímu vysílání a dále, že se provozovatel celoplošného rozhlasového, resp. televizního vysílání nesmí majetkově podílet na

---

⁶¹ Srov. rozsudek NSS ze dne 25. 5. 2011, č. j. 6 As 8/2011-145.

podnikání jiného provozovatele celoplošného rozhlasového, resp. televizního vysílání. Dále například podle § 55a odst. 1 nesmí být jedna právnická nebo fyzická osoba současně držitelem více než 2 licencí k provozování celoplošného vysílání opravňujících k šíření plnoformátových programů. Smyslem těchto ustanovení je zajištění konkurenčního prostředí a pluralita informací. Udělení licence osobě, která by tak ve svých rukou držela například 2 licence k celoplošnému analogovému rozhlasovému vysílání by bylo v rozporu se zákonem. Zákaz koncentrace vlastnictví lze proto taktéž označit za jeden z důvodů pro neudělení licence, a to zejména s ohledem na absenci právního nároku na udělení licence. Porušení zákazu koncentrace vlastnictví podle § 55 až 56 je také jedním z důvodů pro odnětí licence.

6.6.4. Rozhodnutí o udělení licence

Zákon výslovně stanoví, že na udělení licence není právní nárok. Specifikem licenčního řízení je, že se jedná o řízení s více účastníky, z nichž může licenci získat nanejvýše jeden. Úkolem Rady je, pokud možno, vybrat toho v daném případě nejvhodnějšího žadatele, který požadovaná kritéria naplní ve vyšší míře než ostatní. Zákon však také Radě umožňuje, aby v odůvodněných případech rozhodla, že se licence neuděluje žádnému z žadatelů. Výběr nejvhodnějšího žadatele probíhá v rámci správního uvážení Rady na základě kritérií stanovených v § 17.

O udělení licence rozhoduje Rada hlasováním. Hlasování o udělení licence probíhá na neveřejném zasedání Rady. Pro udělení licence musí hlasovat kvalifikovaná většina 9 ze 13 členů Rady.⁶²

6.6.5. Náležitosti rozhodnutí

Rozhodnutí o udělení licence musí vedle výroku o udělení licence jednomu ze žadatelů obsahovat i výrok o zamítnutí žádosti ostatních žadatelů. Rozhodnutí musí obsahovat odůvodnění, které obsahuje kritéria, na základě nichž byla licence udělena úspěšnému žadateli a zamítnuty žádosti ostatních žadatelů. Součástí rozhodnutí musí být i poučení o opravných prostředcích.

Nejvyšší správní soud k náležitostem rozhodnutí o udělení licence uvedl následující:

---

⁶² Standardně Rada rozhoduje nadpoloviční většinou hlasů svých členů, tedy 7 hlasy, viz § 8 odst. 2 zákona.

„Rozhodnutí o udělení licence podle § 18 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, obsahuje výrok jednak o udělení licence jednomu ze žadatelů o licenci, jednak o zamítnutí žádostí ostatních žadatelů; tyto výroky přitom jsou propojené (závislé). Z odůvodnění rozhodnutí, jež má být ze zákona „podrobné“⁶³, pak musí být zřejmé a přezkoumatelné, jak každé z kritérií stanovené pro udělení licence naplnil každý z žadatelů, a proč Rada pro rozhlasové a televizní vysílání licenci udělila, resp. neudělila. Nesplňuje-li odůvodnění rozhodnutí o udělení licence tyto požadavky, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.“⁶⁴

Nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů je jednou ze závažných vad rozhodnutí, a pokud soud při soudním přezkumu shledá rozhodnutí nepřezkoumatelným, zruší ho bez nařízení jednání.⁶⁵

Aby bylo rozhodnutí o udělení licence přezkoumatelné, musí být tedy dostatečně odůvodněné a z odůvodnění musí být zřejmé, jak Rada každé zákonné kritérium hodnotila a proč upřednostnila konkrétního vítězného žadatele před ostatními.

V jednom ze svých pozdějších rozsudků NSS dále uvedl, že vzhledem k tomu, že by měl v licenčním řízení zvítězit ten žadatel, který požadovaná kritéria naplnil ve vyšší míře než ostatní žadatelé, je Rada povinna v odůvodnění svého rozhodnutí uvést, proč je např. programová skladba navrhovaná vítězným žadatelem o licenci větším přínosem, než programová skladba navrhovaná neúspěšnými žadateli a z jakých důvodů. Podle názoru NSS tedy není dostačující např. pouhé konstatování „unikátnosti“ hudebního mixu bez uvedení souměřitelných a přezkoumatelných kritérií, na jejichž základě byla licence udělena.⁶⁶

Na judikaturu správních soudů reaguje interní dokument Rady nazvaný *Manuál postupu rozhodování Rady pro rozhlasové a televizní vysílání o udělení licence k provozování rozhlasového a televizního vysílání šířeného prostřednictvím vysílačů podle zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání* (dále jen

---

⁶³ Požadavek *podrobnosti* byl ze znění zákona při jedné z novelizací vypuštěn, nicméně i tak musí být odůvodnění rozhodnutí do jisté míry podrobné, aby byl naplněn požadavek přezkoumatelnosti.

⁶⁴ Rozsudek NSS ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298.

⁶⁵ Viz § 76 odst. 1 SpŘ.

⁶⁶ Rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2010, č. j. 7 As 32/2010-243.

„Manuál“⁶⁷). Obsah Manuálu je závazný nanejvýše interně, nicméně tento dokument obsahuje popis postupu Rady během licenčního řízení, a to může hrát roli při utváření jednotné správní praxe. Od utvořené správní praxe se pak, jak judikoval Nejvyšší správní soud, správní orgán nemůže v jednotlivém případě odchýlit, neboť takový postup by byl libovůlí, která je v právním státě nepřípustná.^{68 69}

Zajímavá je zejména část Manuálu týkající se skutečností významných pro rozhodování o žádostech o udělení licencí (§ 17). V Manuálu jsou popsána dílčí kritéria, která se vztahují k jednotlivým základním zákonným kritériím stanovených v § 17 a na která se Rada zaměřuje přednostně. Jednotlivá dílčí kritéria jsou bodově ohodnocena podle toho, jak je uvedeno u konkrétních dílčích kritérií. Na základě zhodnocení základních dílčích kritérií provede Rada samostatné zhodnocení u každé skutečnosti významné pro rozhodnutí Rady. Naplnění jednotlivých zákonných skutečností významných pro rozhodnutí Rada vždy uzavře dílčím vyhodnocením, zejména slovním komentářem a vyjádřením na stupnici nesplňuje - splňuje částečně - splňuje, které provádějí členové Rady jednotlivě.

Jedná se o určitou objektivizaci kritérií stanovených v § 17, jejímž cílem je transparentnost i efektivnost při posuzování jednotlivých žadatelů o licenci.

Například u zákonného kritéria stanoveného v § 17 odst. 1 písm. e), kterým je *přínos uchazeče pro rozvoj původní tvorby*, si Rada určila následující dílčí kritéria a bodovou stupnici:

- vlastní autorské pořady a jejich obsah (0-2b)
- podpora začínajících umělců (0-2b)
- podpora kulturních akcí a její způsob (0-2b)

Svým způsobem jsou dílčí kritéria uvedená v Manuálu určitým projevem výkladu neurčitých právních pojmů ze strany Rady. V manuálu se dále uvádí, jaké konkrétní skutečnosti Rada při posuzování jednotlivých kritérií zkoumá a hodnotí. Na dílčí hodnocení by mělo podle Manuálu navazovat komplexní hodnocení jednotlivých žádostí

---

⁶⁷ Manuál je veřejně dostupný na webových stránkách Rady pod odkazem https://www.rrtv.cz/files/licencni_rizeni/manualPostupu.pdf.

⁶⁸ Ke správní praxi založené na základě vnitřně závazného předpisu srov. např. rozsudek NSS ze dne 23. 8. 2007, č. j. 7 Afs 45/2007-251.

⁶⁹ Například M. Kopecký řadí *správní praxi založenou dlouhodobou činností veřejné správy* mezi prameny správního práva, viz Kopecký, M. *Správní právo. Obecná část*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019. s. 31.

z pohledu naplnění všech významných skutečností podle §17 zákona. Toto komplexní hodnocení pak Radě slouží jako hlavní podklad při rozhodování o udělení licence. Popsaný postup Rady spočívající v posuzování jednotlivých dílčích kritérií se projevuje také v obsahu odůvodnění rozhodnutí o udělení licence. Právě to by mělo přispět k jeho následné přezkoumatelnosti.

Řada pasáží obsažených v Manuálu vydaném Radou se bez dalšího v téměř nezměněné podobě objevuje i v monografii *Mediální právo* v kapitole popisující postup Rady během licenčního řízení. Lze vidět, že i přestože je samotný obsah Manuálu právně nezávazný, je důležitý nejenom pro aplikační praxi, ale slouží i jako významný zdroj inspirace pro renomované odborníky v oblasti mediálního práva při psaní autorských textů.⁷⁰

6.6.6. Licenční podmínky

Rozhodnutí o udělení licence mimo tradičních náležitostí (výrok, odůvodnění a poučení o opravných prostředcích) obsahuje i další náležitosti obsažené v § 18 odst. 4 zákona. Jsou jimi:

- označení provozovatele vysílání s licenci, včetně identifikačního čísla poskytnutého správcem základního registru osob,
- označení programu a označení, zda bude program šířen celoplošně, regionálně či místně
- časový a územní rozsah vysílání,
- doba, na kterou byla licence udělena,
- základní programová specifikace a další programové podmínky, včetně uvedení údaje, zda se jedná o plnoformátový program, a podmínek týkajících se případného poskytování služeb přímo souvisejících s programem; v případě digitálního vysílání rovněž podmínky týkající se povinnosti provozovatele vysílání vytvářet a poskytovat soubory datových údajů pro obsah elektronického programového průvodce,
- hlavní jazyk vysílání a výčet států, na jejichž území má být vysílání zcela nebo převážně směřováno, jedná-li se o televizní vysílání a

---

⁷⁰ Viz Rozehnal, A. *Mediální právo*. Plzeň: Aleš Čeněk, 2012, s. 84-91.

- územní rozsah vysílání prostřednictvím kabelových systémů stanovený údaji podle § 14 odst. 1 písm. f) zákona.

Zákon o RTV pro výše uvedené náležitosti rozhodnutí zavádí legislativní zkratku *licenční podmínky*. Způsob, jakým je tato legislativní zkratka v zákoně zavedena, je z legislativně technického hlediska nešťastný, z textu zákona totiž není zcela zřejmé, k čemu se legislativní zkratka vztahuje.⁷¹ Ukázkou špatné legislativní techniky je i to, že pojem *licenční podmínky* je obsažen již v textu přecházejícím zavedení této legislativní zkratky.⁷² Už samotné zavádění legislativní zkratky *licenční podmínky* je v rozporu s Legislativními pravidly vlády, protože se jedná o *nový právní termín*, který je třeba v zákoně vymezit definicí a jeho vymezení by nemělo být nahrazováno legislativní zkratkou.⁷³

Licenční podmínky jsou přitom zásadním termínem, který se ve zákoně o RTV opakuje a je významný i pro praxi. Při stanovení licenčních podmínek Rada vychází z návrhu licenčních podmínek, který účastníci učinili v rámci veřejného slyšení, při stanovení licenčních podmínek by Rada také měla respektovat požadavky, které uvedla ve vyhlášení licenčního řízení. Licenční podmínky mj. do určité míry určují to, co bude provozovatel oprávněn vysílat. Licenční podmínky jsou pro provozovatele vysílání závazné. Nedodržování či porušování licenčních podmínek je přestupkem, opakované porušení licenčních podmínek zvláště závažným způsobem je důvodem k odnětí licence.

6.6.7. Rozhodnutí ve zjednodušeném licenčním řízení

Od výše popsaného rozhodování o udělení licence se v některých znacích odlišuje rozhodování o udělení licence v licenčním řízení k provozování rozhlasového nebo televizního vysílání šířeného prostřednictvím družic, kabelových systémů a zvláštních přenosových systémů a k provozování pozemního digitálního vysílání podle § 25 zákona o RTV, tedy tzv. zjednodušené licenční řízení.

Předně se v případě řízení podle § 25 zákona jedná o řízení s pouze jedním účastníkem, Rada tedy neprovádí výběr nejvhodnějšího uchazeče, ale pouze zkoumá, zda

---

⁷¹ Viz § 18 odst. 4 písm. g) zákona.

⁷² Viz § 16 odst. 4 zákona.

⁷³ Viz Legislativní pravidla vlády čl. 40 odst. 2: z legislativně technického hlediska by bylo zřejmě vhodnější v úvodních ustanoveních zákona vydefinovat, že *licenčními podmínkami se pro účely tohoto zákona rozumí vedlejší ustanovení rozhodnutí podle § 18 odst. 4 písm. a) až g)*.

žadatel splnil zákonem stanovené požadavky. Zákon přitom v § 25 odst. stanoví, že Rada licenci neudělí pouze tehdy, pokud žadatel nesplňuje podmínky podle § 13 odst. 3 nebo pokud navrhovaná skladba nesplňuje požadavky podle § 31 a § 32 odst. 1 nebo by udělení licence bylo v rozporu s vyhlášenými mezinárodními smlouvami, kterými je Česká republika vázána. Lze tedy říci, že na udělení licence ve zjednodušeném řízení podle § 25 oproti standardnímu řízení v zásadě existuje právní nárok.

Ustanovení § 17 odst. 2 stanoví, jaké skutečnosti významné pro rozhodování o žádostech o udělení licence (kritéria) Rada v případě udělování licence k digitálnímu vysílání hodnotí. Tato kritéria jsou až na hodnocení výsledků dosavadního podnikání v oblasti rozhlasového a televizního obsahově shodná jako kritéria obsažená v § 17 odst. 1, která se hodnotí v případě standardního, nezjednodušeného licenčního řízení pro analogové vysílání. Poté, co bylo digitální vysílání zákonodárcem přesunuto ze standardního do zjednodušeného licenčního režimu podle § 25, je hodnocení žádosti podle kritérií stanovených v § 17 odst. 2 pro digitální vysílání ustanovením § 25 odst. 6 vyloučeno. Licenci tak Rada udělí i žadateli, který by jinak nesplňoval některé z kritérií uvedených v § 17 odst. 2, tedy například kritérium transparentnosti vlastnických vztahů či ekonomickou, organizační a technickou připravenost k zajištění vysílání. Rada licenci neudělí pouze v případech stanovených v § 25 odst. 5. Paradoxně tak provozovatel místního rozhlasového (analogového) vysílání musí splňovat mnohem přísnější požadavky než například provozovatel celoplošného plnoformátového televizního (digitálního) vysílání.

Vzhledem k omezenému okruhu případů, kdy může Rada ve zjednodušeném řízení žádost o licenci zamítnout, může nastat i další problematická situace. Zákon v části šesté obsahuje úpravu, která zakazuje koncentraci vlastnictví v oblasti rozhlasového a televizního vysílání. Stran zákazu koncentrace vlastnictví zákon mj. v § 55a odst. 1 stanoví, že jedna právnická osoba nebo jedna fyzická osoba nesmí být současně držitelem více než dvou licencí k provozování celoplošného digitálního televizního vysílání opravňujících k šíření plnoformátových programů, v odst. 2 dále stanoví, že jedna právnická osoba nebo jedna fyzická osoba nesmí být současně držitelem více než dvou licencí k provozování celoplošného digitálního rozhlasového vysílání. Zákaz koncentrace vlastnictví mezi důvody, pro které je možné licenci ve zjednodušeném řízení neudělit (§ 25 odst. 5), není uveden. Zákon nijak neřeší situaci, kdy by provozovatel vysílání, který

je již držitelem „maximálního“ počtu licencí, požádal o další, „nadlimitní“ licenci. Pokud by žádost splňovala všechny náležitosti a nebyly by naplněny podmínky k udělení licence podle § 25 odst. 5, Rada by zřejmě neměla možnost tomuto žadateli licenci neudělit, a to i přesto, že nastalý stav by byl protiprávní. Opačný postup by byl analogií v neprospěch adresáta, která je v právním státě nepřijatelná. Nastalý protiprávní stav by Rada pravděpodobně mohla řešit až *ex post* odnětím licence podle § 63 odst. 1 písm. a).

Rozhodnutí musí obsahovat výrok o udělení licence, odůvodnění a poučení o opravném prostředku. Kromě těchto náležitostí musí rozhodnutí obsahovat i licenční podmínky podle § 18 odst. 4. Z povahy licenčního řízení podle § 25 plyne, že odůvodnění tohoto rozhodnutí nemusí být podrobné v takové míře jako rozhodnutí v nezjednodušeném licenčním řízení, neboť se jedná o řízení jen s jedním účastníkem. Podrobnější odůvodnění vyžaduje pouze rozhodnutí, kterým se žádost o licenci zamítá. V odůvodnění by mělo být popsáno, v čem konkrétně žadatel nenaplnil zákonné požadavky, zejména týkající-li se navrhované programové skladby.

6.7. Zahájení vysílání

Provozovatel rozhlasového vysílání s licenci je povinen zahájit vysílání nejdéle do 180 dnů a provozovatel televizního vysílání s licenci do 360 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí o udělení licence.⁷⁴ V případě nezahájení vysílání ve stanovené době je Rada oprávněna odejmout provozovateli vysílání licenci.⁷⁵

6.8. Prodloužení platnosti licence

License se uděluje na dobu určitou, v případě rozhlasového vysílání ji lze udělit nanejvýše na 8 let, u televizního vysílání nanejvýše na 12 let. Platnost licence však lze (nanejvýše) jedenkrát prodloužit. Rada na žádost provozovatele vysílání platnost licence prodlouží, a to u rozhlasového vysílání o 8, u televizního o 12 let. Na žádost provozovatele může Rada prodloužit platnost licence i o kratší dobu (§ 12 odst. 8). Z formulace *prodlouží* lze snadno dovodit, že na prodloužení platnosti licence v případě splnění všech podmínek (viz dále) existuje právní nárok.

O prodloužení platnosti licence musí provozovatel vysílání požádat Radu písemně. V § 12 odst. 10 písm. a) až c) zákon stanoví určitý časový úsek (lhůtu) před

---

⁷⁴ § 12 odst. 6 zákona o RTV.

⁷⁵ § 63 odst. 2 písm. a) zákona o RTV.

pozbytím platnosti stávající licence, v kterém musí být žádost o prodloužení platnosti licence Radě doručena. Lhůta pro podání žádosti o prodloužení doby platnosti licence k rozhlasovému vysílání je i podle názoru NSS lhůtou prekluzivní.⁷⁶ Důsledkem zmeškání této lhůty je tedy zánik práva.

Například u celoplošného televizního vysílání je tato lhůta stanovena od počátku 48. do konce 42. měsíce před pozbytím platnosti stávající licence.

§ 12 odst. 10 umožňuje, aby v žádosti o prodloužení licence provozovatel vysílání zároveň požádal o souhlas se změnou právní formy společnosti. Rada žádosti vyhoví, půjde-li o změnu na akciovou společnost s akciemi znějícími na jméno. Komentář Chaloupková/Holý uvádí, že z gramatického výkladu předmětného ustanovení vyplývá, že provozovatel může žádat o změnu na jakoukoli formu, přičemž v případě změny na akciovou společnost s akciemi na jméno má provozovatel právní nárok, aby jeho žádosti bylo vyhověno.⁷⁷ S tímto názorem lze souhlasit. Nelze naopak vyhovět žádosti o souhlas se změnou na akciovou společnost s akciemi na majitele, neboť taková společnost držitelem licence být nemůže. Samotná přeměna společnosti se pak řídí zákonem č. 125/2008 Sb., o přeměnách obchodních společností a družstev.

Rada platnost licence neprodlouží pouze v případech stanovených v § 12 odst. 11 a 12. Důvodem pro neprodloužení platnosti licence je zejména to, že žadatel nesplňuje podmínky podle § 13 odst. 3 (bezúhonnost, absence daňových nedoplatků atd.).

Další důvod neprodloužení platnosti licence je technického rázu a je jím změna plánu využití kmitočtového spektra určeného pro rozhlasové a televizní vysílání z důvodu plnění mezinárodní smlouvy a tato změna by podstatným způsobem znemožnila vysílání. Pokud tato změna není podstatná, Rada platnost neprodlouží jen v této části (§ 12 odst. 11).

Rada platnost licence neprodlouží také v případě, že provozovateli vysílání byl opakovaně pravomocným rozhodnutím uložen správní trest za závažné porušení povinností uvedených v § 12 odst. 12 písm. a) až f) zákona, jedná se například o vysílání pořadů, které propagují válku nebo zařazování podprahových sdělení do vysílání.

---

⁷⁶ Podle rozsudku NSS ze dne 25. 6. 2014, čj. 1 As 31/2014-27.

⁷⁷ Chaloupková, H., Holý, P. *Zákon o provozování rozhlasového a televizního vysílání a předpisy související*. 2. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2009, s. 99.

Prodloužení doby platnosti licence má stejné právní účinky jako rozhodnutí o udělení licence, tím však není prolomena možnost prodloužit licenci pouze jednou (§ 12 odst. 13).

O prodloužení licence, stejně jako o souhlasu se změnou právní formy společnosti, se rozhoduje ve zkráceném řízení podle § 23 zákona. Zákon stanoví pro rozhodnutí lhůtu 60 dnů od doručení žádosti.

7. Vznik oprávnění – registrace

7.1. Obecně o řízení o registraci

Oprávnění k provozování převzatého rozhlasového nebo televizního vysílání ve formě registrace lze získat v řízení o registraci. Registrace a řízení o ní je upraveno v části čtvrté zákona. Připomeňme, že převzaté vysílání je definováno v § 2 odst. 1 písm. b) zákona a není rozhlasovým a televizním vysíláním podle § 2 odst. 1 písm. a). Převzaté vysílání lze stručně popsat jako vysílání, které spočívá v přebírání a dalším šíření původního vysílání, které je provozováno na základě licence. Obsah převzatého vysílání se odvíjí od původního vysílání a provozovatel převzatého vysílání se na tvorbě obsahu vysílání přímo nepodílí. Přesto je i provozovatel převzatého vysílání za obsah vysílání do určité míry odpovědný.

Do konce roku 2007 registrace opravňovala k provozování převzatého vysílání pouze prostřednictvím kabelového systému nebo prostřednictvím družice, po novele zákona o RTV provedenou zákonem č. 304/2007 Sb., přijaté v souvislosti s přechodem na digitální vysílání, registrace opravňuje provozovatele převzatého vysílání k provozování převzatého vysílání prostřednictvím sítě elektronických komunikací, tedy i prostřednictvím pozemních vysílačů či internetu.

V následujícím textu této práce bude kladen důraz zejména na rozdíly oproti licenčnímu řízení.

Ačkoliv v případě registrace zákon odkazuje na některá ustanovení upravující licenční řízení, nejsou ustanovení o licenčním řízení ve vztahu subsidiarity k úpravě řízení o registraci, tato ustanovení se neužívají ani obdobně či přiměřeně.

Ve srovnání se standardním licenčním řízením podle § 12 až 24 je režim registrace výrazně volnější. Registrace je svou povahou v mnohém podobná licenci vydávané v tzv. zjednodušeném řízení podle § 25, především právním nárokem na její udělení.⁷⁸

V případě registrace zákon výslovně stanoví, že na její udělení je v případě splnění zákonných podmínek právní nárok. V případě zjednodušeného licenčního řízení lze právní nárok snadno dovodit z § 25 odst. 5, naopak v případě standardního licenčního řízení zákon právní nárok výslovně vylučuje.⁷⁹

---

⁷⁸ Viz § 26 odst. 2.

⁷⁹ Viz § 12 odst. 4.

Z ustanovení § 28a plyne priorita původního vysílání před převzatým vysíláním v případě pozemního vysílání. Provozovatel převzatého vysílání má podle tohoto ustanovení povinnost uvolnit přenosovou kapacitu pro provozovatele původního vysílání, který uzavřel smlouvu o šíření svého vysílání s podnikatelem zajišťujícím síť (neboli provozovatelem tzv. multiplexu) prostřednictvím této sítě.⁸⁰

7.2. Zahájení řízení

Řízení o registraci se zahajuje doručením písemné přihlášky k registraci Radě. Přihláška k registraci je zvláštním druhem žádosti. Řízení o registraci je řízením s jedním účastníkem, kterého zákon označuje jako *přihlašovatele*.

Přihláška k registraci se podle § 27 odst. 1 podává nejméně 60 dnů před zamýšleným zahájením převzatého vysílání. Tuto lhůtu lze označit jako pořádkovou.

Náležitosti přihlášky jsou upraveny v § 27 odst. 2 zákona. Přihláška k registraci musí obsahovat údaje uvedené v § 14 odst. 1 písm. a) až f). Jde o údaje, které se týkají osoby přihlašovatele a dále o označení programu a vymezení časového a územního rozsahu vysílání.

Přihláška dále obsahuje způsob technického, organizačního a finančního zajištění vysílání, informace o programech, které přihlašovatel zamýšlí šířit a identifikaci sítě elektronických komunikací, prostřednictvím které bude převzaté vysílání šířeno. Uvádí se i informace o přístupu k převzatému vysílání, tedy např. zda přístup k vysílání bude podmíněný či nikoliv.

K přihlášce k registraci se připojí doklad prokazující oprávnění, na jehož základě se převzatý program původně vysílá (tj. licenci). Je-li však přebíraný program původně vysílán na základě oprávnění vydaného v členském státě ES nebo ve státě, který je smluvní stranou Evropské úmluvy o přeshraniční televizi, k přihlášce se připojí pouze:

- název programu
- základní programová specifikace
- datum vydání oprávnění, na jehož základě se program původně vysílá, a doba jeho platnosti
- údaje o regulačním orgánu, který toto oprávnění vydal

---

⁸⁰ K významu § 28a srov. zvláštní část důvodové zprávy k zákonu 304/2007 Sb. (čl. III, bod 13).

Zákon dále stanoví, že v případě, že přihlašovatel nebo člen jeho statutárního nebo kontrolního orgánu není státním občanem České republiky nebo přihlašovatel, který je právnickou osobou, nemá sídlo na území České republiky, připojí k přihlášce i výpis z cizozemské evidence rejstříku trestů nebo odpovídající doklad vydaný příslušným orgánem státu přihlašovatele nebo člena jeho statutárního nebo kontrolního orgánu.

Nemá-li přihláška všechny stanové náležitosti nebo jsou-li údaje uvedené v přihlášce neúplné, poskytne Rada žadateli bezodkladně, nejpozději však do 15 dnů od jejího doručení, lhůtu k odstranění vad (§ 28 odst. 2). Délka této lhůty není na rozdíl od licenčního řízení stanovena, musí být proto přiměřená. Po dobu této lhůty může Rada podle § 45 odst. 2 SpŘ řízení přerušit. Chybí ovšem provázanost § 28 odst. 1 s § 28 odst. 3, který pro vydání rozhodnutí stanoví lhůtu 30 dnů od doručení přihlášky, se kterou zákon spojuje fikci rozhodnutí, a tato lhůta se o lhůtu poskytnutou k odstranění vad neprodlužuje. Pokud ve lhůtě poskytnuté k odstranění vad nebudou vady přihlášky odstraněny, Rada přihlášku odmítne.

Oproti licenčnímu řízení není v řízení o registraci upraveno veřejné slyšení nebo ústní jednání. Podle obecné úpravy ve správního řádu by však Rada mohla ústní jednání nařídit, jestliže by to bylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné.

7.3. Rozhodnutí

Pro rozhodnutí Rady je stanovena lhůta 30 dnů ode dne doručení žádosti. Pokud by Rada v této lhůtě nerozhodla, zákon zavádí fikci, že je přihlašovatel registrován dnem následujícím po uplynutí této lhůty. O tom Rada vydá přihlašovatelovi potvrzení.⁸¹

Při rozhodování o registraci zákonodárce neponechal Radě prostor pro správní uvážení. Úkolem Rady je tak pouze posoudit, zda přihlašovatel splňuje všechny zákonné podmínky. Na registraci je právní nárok, pokud jsou splněny podmínky uvedené v § 27 až § 28a. Aby byl přihlašovatel registrován, je zásadní zejména to, aby přihláška obsahovala všechny povinné náležitosti.

O registraci Rada rozhoduje stejně jako ve většině případů nadpoloviční většinou svých členů, oproti tomu o licenci Rada rozhoduje kvalifikovanou většinou nejméně 9 ze 13 členů Rady.

Rada přihlášku k registraci zamítne jen z důvodů stanovených v § 28 odst. 4.:

---

⁸¹ Srov. § 28 odst. 3.

- přihlašovatel byl v předcházejících pěti letech odejmuto licence nebo zrušena registrace z důvodu porušování zákona. Toto je i důvod pro neudělení licence;
- přihlašovatel není bezúhonný. Bezúhonnost je zde chápána stejně jako v licenčním řízení;
- z přihlášky vyplývá, že převzatým vysíláním dojde k porušení právních předpisů.

Samotné rozhodnutí o registraci ani jeho náležitosti, na rozdíl od rozhodnutí o udělení licence, zákon o RTV neupravuje. Vycházet se tak musí z obecné úpravy ve správním řádu. Rozhodnutí o registraci je rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu a musí obsahovat výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků o opravném prostředku, s tím, že podle správního řádu odůvodnění rozhodnutí není třeba, jestliže správní orgán prvního stupně všem účastníkům v plném rozsahu vyhoví, lze předpokládat, že toto se týká většiny rozhodnutí o registraci. Výroková část může jako vedlejší ustanovení obsahovat specifikaci převzatého vysílání.

Oproti licenci se registrace uděluje na dobu neurčitou.

8. Změny oprávnění a dalších skutečností

V průběhu platnosti licence či registrace může dojít k různým změnám tohoto oprávnění nebo některých dalších skutečností, které buď podléhají souhlasu Rady nebo se Radě oznamují, anebo ke kterým dochází přímo z podnětu Rady.

První skupinou jsou změny, které souvisí přímo s osobou provozovatele vysílání, jako je změna právní formy nebo převod podílu ve společnosti provozovatele vysílání. Další skupinu tvoří změny, které se týkají samotného oprávnění a jeho rozsahu. Některé změny postačí Radě ohlásit, některé podléhají jejímu souhlasu, z toho v některých případech má držitel oprávnění na provedení změny právní nárok, jindy je Radě ponechán prostor pro správní uvážení, zda změnu umožní či nikoliv. K některým změnám naopak přistupuje Rada z moci úřední nezávisle na vůli držitele oprávnění.

8.1. Změna licence a dalších skutečností

8.1.1. Změny vyžadující souhlas Rady

Ke změnám skutečností uvedených v § 21 odst. 1 je držitel licence povinen předem požádat Radu o písemný souhlas. Jedná se o:

- změnu označení názvu programu,
- změnu časového nebo územního rozsahu vysílání,
- změnu licenčních podmínek,
- změnu výše základního kapitálu,
- změnu výše základního kapitálu, způsobu rozdělení hlasovacích práv, vkladu jednotlivých společníků (včetně obsahové specifikace a finančního ohodnocení nepeněžitých vkladů) nebo členů a výše jejich obchodních podílů, společenské nebo zakladatelské smlouvy, stanov a seznamu společníků nebo akcionářů.

Zákon stanoví, že měnit nelze základní programovou specifikaci. Podle Nejvyššího správního soudu dále nelze žádat o přidělení další vysílací frekvence nacházející se zcela mimo územní rozsah stávajícího rozhlasového vysílání provozovatele jako o změnu podle § 21 odst. 1, neboť takový způsob dokrytí území vysíláním provozovatele by byl obcházením ustanovení tohoto zákona týkajících se

licenčního řízení.⁸² Jako o změnu lze žádat pouze o přidělení tzv. dokrývacích kmitočtů, které nejsou dostatečně bonitní na to, aby se o nich vedlo samostatné licenční řízení.

O změně skutečností uvedených v § 21 odst. 1 je Rada povinna rozhodnout do 60 dnů ode dne, kdy jí byla doručena žádost. Pokud Rada ve stanovené lhůtě nerozhodne a nejedná se o řízení s více účastníky, nastává fikce souhlasu.⁸³

Zákon v § 21 odst. 3 dále stanoví, že *Rada souhlas neudělí pouze tehdy, pokud by změna vedla k neudělení licence na základě veřejného slyšení. Důvody neudělení souhlasu musí být shodné s kritérii uvedenými v § 6 odst. 1 písm. e).* Toto ustanovení je obtížně vyložitelné, a to i proto, že ustanovení, na které je zde odkazováno, stanoví povinnost Rady předkládat Poslanecké sněmovně výroční zprávu, která má podle § 6 odst. 1. písm. e) obsahovat *informaci o udělených licencích a kritériích, na základě kterých byly licence uděleny žadatelům o licenci a zamítnuty žádosti všech ostatních účastníků řízení.* Není tedy zřejmé, pro jaké důvody Rada souhlas se změnou neudělí, pravděpodobně jde o důvody, pro které by Rada neudělila licenci v licenčním řízení. Z předmětného ustanovení však plyne, že na udělení souhlasu se změnou má držitel licence v zásadě nárok.

Podle všeho Rada souhlas se změnou neudělí také v případě, že by tato změna byla tak zásadní, že by se po udělení souhlasu jednalo o licenci novou a žádost o souhlas se změnou by byla snahou o obcházení ustanovení o licenčním řízení. K podobným závěrům dochází i komentář k zákonu o RTV autorů Chaloupková a Holý.⁸⁴

Z rozhodovací praxe NSS plyne, že právo být účastníky řízení o změně licence podle § 21 odst. 1 mají kromě provozovatele vysílání, který o změnu žádá, i další účastníci licenčního řízení, v kterém byla licence provozovateli vysílání udělena.⁸⁵

Zákon v § 21 upravuje i další možné změny licence a dalších skutečností, jejichž provedení podléhá souhlasu Rady, nevztahuje se na ně však procesní ustanovení § 21 odst. 3, postupovat se tak bude čistě podle obecné úpravy správního řízení.

Převoditelnost licence na jinou osobu je v zákoně výslovně vyloučena (§ 12 odst. 7). Jedinou výjimkou, kterou zákon připouští, je právo držitele licence – fyzické osoby

---

⁸² Blíže srov. rozsudek NSS ze dne 19. 8. 2010, č. j. 7 As 48/2010-87.

⁸³ § 21 odst. 3 zákona o RTV.

⁸⁴ Chaloupková, H. Holý, P. *Zákon o provozování rozhlasového a televizního vysílání a předpisy související*. 2. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2009, s. 118.

⁸⁵ Srov. např. rozsudek NSS ze dne 19. 5. 2010, č. j. 9 A 10/2010-80.

požádat, aby licence, která mu byla udělena, byla převedena na právnickou osobu, v níž je držitel licence jediným společníkem. Takové žádosti Rada vyhoví.

Zákon dále provozovateli rozhlasového, resp. televizního vysílání, který je právnickou osobou, nebo jeho společníkovi dále umožňuje, aby po předchozím souhlasu Rady převáděl na třetí osoby podíl ve své společnosti. Rada souhlas neudělí pouze tehdy, pokud *by došlo k omezení plurality informací podle § 55 a 56*. Tato ustanovení zakazují koncentraci vlastnictví v oblasti vysílání, v § 56 je např. zakázáno, aby se jeden provozovatel analogového rozhlasového vysílání majetkově podílel na podnikání jiného provozovatele analogového rozhlasového vysílání. Znění zákona ovšem opomíjí fakt, že mezi § 55 a § 56 byl v mezidobí vložen § 55a, který zakazuje koncentraci vlastnictví ve svého času nové oblasti digitálního vysílání. Převodu podílu, který by byl v rozporu s § 55a, tedy Rada nemůže předem efektivně zabránit.⁸⁶ Osobám, které byly společníky právnické osoby ke dni vydání rozhodnutí o udělení licence, musí být zachován alespoň 66% podíl nebo 66 % hlasovacích práv po dobu 5 roků od udělení licence. Tato podmínka neplatí, pokud by byl tímto společníkem veřejný funkcionář, jemuž je podle zákona o střetu zájmů zakázáno provozovat rozhlasové nebo televizní vysílání.

Provozovatel rozhlasového vysílání může podle § 21 odst. 10 požádat Radu o souhlas s tím, aby přejímal program jiného provozovatele rozhlasového vysílání. Tato změna však nesmí vést ke změně základní programové specifikace. Je zakázáno přejímat program od provozovatele vysílání ze zákona. Na udělení souhlasu v tomto případě držitel licence nemá právní nárok.

8.1.2. Důsledky nedostatku souhlasu Rady

Zajímavá je otázka, jaké následky může mít provedení změn bez obligatorního souhlasu Rady, respektive zdali vůbec může k některým změnám bez souhlasu Rady dojít.

Pokud jde o licenční podmínky [vč. skutečností uvedených v 21 odst. 1 písm. a) až c)], je vyloučeno, aby k jejich změně došlo bez souhlasu Rady. Licenční podmínky jsou součástí rozhodnutí o udělení licence a ke změně rozhodnutí může dojít opět jen rozhodnutím Rady. Může však dojít k situaci, kdy by provozovatel vysílání přistoupil

---

⁸⁶ K naplnění účelu tohoto ustanovení by stačila jednoduchá legislativně technická změna a v § 21 odst. 6 a 7 nahradit text „§ 55 a 56“ textem „§ 55 až 56“.

k některé faktické změně vysílání, aniž by došlo ke změně licenčních podmínek. V takovém případě by šlo o nedodržení či překročení licenčních podmínek a jednalo by se o některý z přestupků upravených v zákoně o RTV, v krajním případě by mohlo dojít i k odejmutí licence.

Jinou povahu mají změny, které se týkají osoby provozovatele vysílání, zejména převody podílu ve společnosti provozovatele, pokud je provozovatel kapitálovou obchodní společností. Otázkou je, zda vůbec může k převodu podílu ve společnosti provozovatele vysílání bez souhlasu Rady dojít, popřípadě jaké právní následky lze s převodem podílu bez souhlasu Rady spojovat.

A. Rozehnal ve svém komentáři k zákonu o RTV tvrdí, že „*pokud by k takovému převodu došlo bez souhlasu Rady, byl by absolutně neplatný a pohlíželo by se na něj, jako by k němu vůbec nedošlo*“. Odkazuje přitom na konstantní judikaturu Nejvyššího soudu, podle které za situace, kdy zákon požaduje k provedení určitého jednání předchozí souhlas určitého orgánu, je takové jednání neplatné. Rozehnal dále uvádí, že „*(...) z tohoto důvodu je tedy nesmyslné sankční ustanovení obsažené v § 60 odst. 6 písm. a) zákona, které umožňuje Radě udělit pokutu až do výše 5 000 000 Kč v případě, že bude převeden podíl ve společnosti provozovatele bez souhlasu Rady, neboť k takovému převodu bez souhlasu Rady nemůže nikdy dojít, neboť je takový převod neplatný (sic)*“.⁸⁷ Tato tvrzení podle autora této práce nelze označit jinak než jako absurdní a je na místě je vyvrátit. Předně je nutno zdůraznit, že pokud se hovoří o souhlasu určitého orgánu s určitým právním jednáním, je naprosto zásadní rozlišovat, zda je vyžadován souhlas orgánu obchodní společnosti nebo orgánu veřejné správy podle veřejnoprávních předpisů. Dále je třeba upozornit, že podle § 1 odst. 1 občanského zákoníku, věty druhé, je uplatňování soukromého práva nezávislé na uplatňování práva veřejného. Nesprávná je úvaha, že by samotná existence veřejnoprávního oprávnění a s ní spojená veřejnoprávní povinnost požádat Radu o souhlas způsobovala absolutní neplatnost soukromoprávního jednání – smlouvy, kterou dochází k převodu podílu ve společnosti provozovatele. Provozování vysílání může být navíc jen jednou z více činností společnosti a společnost jako taková podléhá předpisům soukromého práva – zákonu o obchodních korporacích a

---

⁸⁷ Viz Rozehnal, A: § 21 Změna některých skutečností a změna licenčních podmínek. In: Rozehnal, A. *Zákon o provozování rozhlasového a televizního vysílání: Komentář [Systém ASPI]*. Wolters Kluwer. ASPI_ID KO231_2001CZ. Dostupné v Systému ASPI. Právní stav komentáře k 31. 8. 2017.

občanskému zákoníku, nikoliv zákonu o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Absence souhlasu Rady nemůže způsobit neplatnost samotného (soukromoprávního) převodu podílů. S převodem podílu bez souhlasu Rady však lze spojovat negativní následek pro provozovatele vysílání – *porušení omezení některých jednání podle § 21 odst. 6 a 7* (tj. převod podílu bez souhlasu Rady) je přestupkem podle § 60 odst. 5, za který Rada uloží pokutu.

Jako absurdní se jeví konstatování autora komentáře, že sankční ustanovení podle § 60 odst. 5 písm. a) je *nesmyslné* (sic!), protože objektivní stránka tohoto přestupku je podle jeho názoru zároveň (ze soukromoprávního hlediska) neplatným právním jednáním, a tudíž podle něj vůbec nemohlo dojít k porušení veřejnoprávních povinností stanovených zákonem o RTV a k naplnění skutkové podstaty přestupku.⁸⁸ I kdyby snad o neplatné právní jednání skutečně šlo, na podstatě věci by se nic nezměnilo, neboť veřejnoprávní sankce se uplatňují nezávisle na tom, zda porušení veřejnoprávní povinnosti vyvolalo nějaké soukromoprávní účinky či nikoliv.

8.1.3. Změny povinně oznamované Radě

Další skupinu změn licence tvoří změny, které postačí Radě oznámit. Jedná se o změnu těch skutečností, které se uvádějí v žádosti o licenci podle § 14 odst. 1 a 2, s výjimkou výše popsaných změn, které podle § 21 odst. 1 podléhají souhlasu Rady, a změny právní formy společnosti žadatele, ke které je taktéž podle § 12 odst. 9 vyžadován souhlas Rady. Jedná se tak například o změnu sídla nebo obchodní firmy, méně tradiční změnou, která by však musela být Radě oznamována, by mohla být i změna jména držitele licence, který je fyzickou osobou.

---

⁸⁸ Souhlas orgánu veřejné moci s převody podílu ve společnosti s určitým zvláštním oprávněním se objevuje i v jiných zákonech, provedení takové změny bez souhlasu příslušného orgánu je pak obvykle naplněním skutkové podstaty přestupku. Například ČNB uděluje souhlas s převody, které by vedly k nabytí kvalifikované účasti v bance nebo pojišťovně. Zákon o bankách navíc výslovně stanoví, že nabytí kvalifikované účasti v bance bez souhlasu není neplatné. Jak podle zákona o bankách, tak i zákona o pojišťovnictví je nabytí kvalifikované účasti bez souhlasu přestupkem a lze se domnívat, že ani v těchto zákonech propracovanějších, než je zákon o RTV, není daný přestupek spolu se sankcí „jen tak“, ale má svůj důvod. Lze uvést i podobný příklad z oblasti soutěžního práva: Podle zákona na ochranu hospodářské soutěže podléhá kvalifikované spojování soutěžitelů souhlasu ÚOHS a bez jeho souhlasu nesmí být spojování uskutečňováno. Uskutečnění spojení bez potřebného souhlasu je zde opět přestupkem s poměrně citlivou sankcí. Podle autorovy logiky by všechna tato jednání provedená bez souhlasu regulačních orgánů byla soukromoprávně neplatná, a proto by podle něj nemohlo vůbec dojít k porušení veřejnoprávních předpisů a nebylo by tak ani možné uložit správní trest za přestupek. Tato relativizace až zpochybňování smyslu sankčního ustanovení zákona o RTV svědčí o možném nepochopení podstaty veřejnoprávních sankcí a ve svých důsledcích může být až nebezpečná.

Změnu těchto skutečností je držitel licence povinen oznámit a předložit doklady o schválených změnách do 30 dnů ode dne, kdy k těmto změnám došlo. Změny, které se zapisují do obchodního rejstříku, je držitel licence povinen oznámit do 30 dnů ode dne jejich zápisu v obchodním rejstříku. Neoznámení těchto změn Radě je přestupkem.⁸⁹

8.1.4. Změny prováděné Radou z moci úřední

Poslední kategorií změn jsou změny, které jsou prováděny nezávisle na vůli držitele licence a Rada k nim přistupuje z moci úřední.

Jedná se zejména o změnu souboru technických parametrů vysílání a diagramu využití rádiových kmitočtů podle § 20 odst. 1 a 2. K omezení souboru technických parametrů vysílání může Rada přistoupit v případě, že na dané části území v průběhu kalendářního roku provozovatel vysílání nevysílal více než 90 dnů nebo efektivně nevyužíval přidělený kmitočet.

Soubor technických parametrů v případě analogového vysílání a diagram využití rádiových kmitočtů v případě regionálního nebo místního digitálního vysílání může Rada změnit na základě rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu podle zvláštního zákona o elektronických komunikacích učiněného z důvodu dodržení závazků vyplývajících z vyhlášené mezinárodní smlouvy, anebo z členství České republiky v Evropské unii anebo v dalších mezinárodních organizacích.

Zákon stanoví, že jiným způsobem než postupem podle § 20 odst. 1 a 2 není Rada oprávněna bez souhlasu provozovatele vysílání soubor technických parametrů nebo diagram využití rádiových kmitočtů měnit, nestanoví-li zvláštní předpis jinak. Takovým zvláštním předpisem může být zákon o elektronických komunikacích, který upravuje technickou stránku šíření vysílání.

Dále podle § 21 odst. 5 může Rada změnit podmínky licence v případě, že je to nezbytné k dodržení závazků plynoucích z vyhlášených mezinárodních smluv nebo z členství v Evropské unii anebo v jiných mezinárodních organizacích.

8.2. Změna registrace

Provozovatel převzatého vysílání je povinen Radě předem oznámit změnu těchto skutečností uváděných v přihlášce k registraci:

---

⁸⁹ Jedná se o přestupek podle § 60 odst. 2 písm. b) zákona o RTV.

- vklady jednotlivých společníků, výše jejich obchodních podílů a způsob rozdělení hlasovacích práv,
- seznam akcionářů (společníků),
- změnu programové nabídky v případě, že se změna týká televizního programu převzatého od provozovatele televizního vysílání ze státu, který není členským státem Evropské unie ani smluvní stranou Evropské úmluvy o přeshraniční televizi, nebo rozhlasového programu převzatého od provozovatele rozhlasového vysílání z jiného státu než České republiky nebo
- územní rozsah vysílání.

Provozovatel převzatého vysílání může změnu provést poté, co Rada ji zaregistrovala. Změnu dalších skutečností, které se uvádějí v přihlášce k registraci, je provozovatel převzatého vysílání povinen oznámit Radě. Pro změnu registrace se použijí ustanovení § 28 odst. 1 až 3 obdobně. To mj. znamená, že se o změně registrace vede správní řízení a pro rozhodnutí o změně registrace je stanovena 30denní lhůta. Neoznámení změn, které se podle § 29 odst. 1 oznamují předem, je přestupkem. S neoznámením změn, které se podle § 29 odst. 3 oznamují následně, zákon nespojuje žádnou sankci.

9. Zánik oprávnění

Stejně jako vznik a změna jsou v zákoně o RTV upraveny i okolnosti zániku oprávnění k provozování rozhlasového nebo televizního vysílání. Oprávnění může zaniknout na základě různých právních skutečností. K zániku oprávnění může dojít na základě rozhodnutí, uplynutí doby, zániku držitele oprávnění nebo na základě jeho žádosti.

9.1. Zánik platnosti licence

Výčet důvodů, pro které dochází k zániku platnosti licence, je uveden v § 24 zákona o RTV. Podle něj platnost licence zaniká z těchto důvodů:

- uplynutím doby, na kterou licence byla udělena,
- zánikem právnické osoby, které byla licence udělena,
- smrtí fyzické osoby, které byla licence udělena,
- pravomocným rozhodnutím Rady o odejmutí licence,
- pravomocným rozsudkem, kterým byl provozovatel vysílání s licenci odsouzen k trestu zrušení právnické osoby nebo trestu zákazu činnosti provozovatele rozhlasového a televizního vysílání,
- na žádost provozovatele vysílání o ukončení vysílání.

Dále jsou jednotlivé důvody zániku platnosti licence rozebrány blíže.

9.1.1. Uplynutí doby

Uplynutí doby, na kterou byla licence udělena, je předpokládaným způsobem zánikem platnosti licence. Licence k provozování rozhlasového a televizního vysílání je aktem, který je udělován jen na dobu určitou, v případě rozhlasového vysílání nejdéle na 8, v případě televizního na 12 let, s tím, že je možné dobu platnosti licence nanejvýše jednou prodloužit. Pokud má provozovatel licence zájem provozovat vysílání i po uplynutí této doby, musí znovu podat žádost o licenci, zúčastnit se licenčního řízení a získat licenci novou.

9.1.2. Smrt nebo zánik osoby

License je aktem *in personam* a je ze zákona nepřevoditelná, její platnost proto končí spolu se smrtí fyzické osoby nebo dnem zániku právnické osoby, které byla licence udělena.

V případě smrti fyzické osoby, která je provozovatelem vysílání, oprávnění zanikne okamžikem smrti. Zákon o RTV neumožňuje pokračování v provozování vysílání a nezná žádný institut podobný institutu *pokračování v provozování živnosti při úmrtí podnikatele*, který se nachází v živnostenském zákoně.⁹⁰ Podle předchozí úpravy v zákoně č. 468/1991 Sb. platnost licence zanikala uplynutím 30 dnů od smrti fyzické osoby, která byla provozovatelem s licenci; s ohledem na povahu provozování vysílání jakožto podnikatelské činnosti bylo toto řešení možná vhodnější, protože ve stanovené 30denní lhůtě mohlo vysílání „doběhnout“, zatímco nyní by mělo skončit spolu se smrtí provozovatele vysílání, ačkoli vysílání jako takové nemusí být na osobě provozovatele bezprostředně závislé.

9.1.3. Odnětí licence

Licence zaniká dnem nabytí právní moci rozhodnutí Rady o odnětí licence. Důvody pro odnětí licence jsou upraveny v § 63 zákona o RTV. Odnětí licence je nejprísnejší sankcí upravenou v zákoně o RTV, ne vždy má však odnětí licence sankční povahu. Odnětí licence také nelze považovat za správní trest ve smyslu přestupkového zákona. Odnětí licence můžeme rozdělit na odnětí obligatorní a fakultativní. V případech upravených v § 63 odst. 1 Rada licenci odejmout musí, zatímco v případech podle odst. 2 ji odejmout může. Důsledkem odnětí licence je nejenom aktuální ztráta oprávnění provozovat vysílání, ale zároveň i nemožnost získat novou licenci nebo registraci v 5 letech následujících po jejím odnětí.

Rada licenci odejme, pokud provozovatel vysílání dosáhl jejího udělení na základě uvedení nepravdivých údajů v žádosti o licenci.

Dalším obligatorním důvodem pro odnětí licence je porušení povinností podle § 55, 55a a 56 ze strany provozovatele vysílání. Ustanovení, na která se zde odkazuje, mají za cíl zajistit pluralitu informací prostřednictvím určitých zákazů koncentrace vlastnictví v oblasti rozhlasu a televize. Ustanovení § 55a například provozovateli celoplošného digitálního televizního vysílání zakazuje, aby se majetkově podílel na podnikání jiného provozovatele celoplošného digitálního televizního vysílání. Dále je například zakázáno, aby jedna osoba byla současně držitelem více než dvou licencí k provozování

---

⁹⁰ Srov. § 13 živnostenského zákona.

celoplošného digitálního televizního plnoformátového vysílání; v tomto případě je otázkou, která z licencí by měla být odejmuta.

Rada licenci odejme také, pokud provozovatel vysílání zvláště závažným způsobem opakovaně porušuje povinnost stanovenou v § 32 odst. 1 písm. a), c), d) a e) zákona a za takové porušení povinnosti mu byla opakovaně uložena pokuta. Jedná se o povinnost provozovat vysílání vlastním jménem, na vlastní účet a na vlastní odpovědnost, povinnost zajistit, aby vysílané pořady nepodněcovaly k nenávisti z vymezených důvodů, dále povinnost zajistit, aby do pořadů nebyla zařazována podprahová sdělení nebo povinnost nezařazovat do vysílání pořady, které mohou ovlivnit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Jedná se případ obligatorního odejmutí licence, Radě je však ponechán prostor zejména pro posouzení, zda se jedná o porušení stanovených povinností *zvláště závažným způsobem*. Pro odejmutí licence musí jít dále o opakované porušení těchto povinností a opakovaně za ně musela být uložena pokuta. Odnětí licence je tak až krajním řešením v případě, že ani opakované ukládání pokut za přestupky nevedlo k dodržování stanovených povinností.

Dalším důvodem obligatorního odnětí licence je opakované porušení licenčních podmínek zvláště závažným způsobem. Oproti předchozímu případu zde není vyžadováno opakované uložení pokuty, neplnění licenčních podmínek je přitom také přestupkem podle § 60 odst. 2 písm. g).

Poslední obligatorní důvod pro odnětí licence je dán v případě, že se provozovatel licence stal veřejným funkcionářem, jemuž je podle zákona o střetu zájmů provozování rozhlasového nebo televizního vysílání zakázáno, anebo se takový veřejný funkcionář stal společníkem, členem nebo ovládající osobou provozovatele. Provozovat rozhlasové a televizní vysílání je veřejným funkcionářům zakázáno v § 4a zákona o střetu zájmů, výčet funkcionářů, na které se zákaz vztahuje, je uveden v § 2 odst. 1 téhož zákona. Zákon o střetu zájmů stanoví veřejnému funkcionáři povinnost ukončit provozování rozhlasového nebo televizního vysílání nebo svou účast ve společnosti provozující vysílání bez zbytečného odkladu poté, co začal vykonávat svou funkci, nejpozději však do 60 dnů ode dne zahájení výkonu funkce.

Další důvody pro odnětí licence lze označit za fakultativní. V případech podle § 63 odst. 2 zákon Radě ponechává prostor pro uvážení, zda licenci odejme či nikoliv.

Rada může odejmout licenci, pokud provozovatel nezahájil vysílání po nabytí právní moci rozhodnutí o udělení licence do 180 dnů u rozhlasového vysílání a do 360 dnů u televizního vysílání nebo v jiné zákonem stanovené lhůtě. Povinnost zahájit vysílání ve výše uvedené lhůtě po nabytí právní moci rozhodnutí o udělení licence je stanovena v § 12 odst. 6.

K odejmutí licence může Rada přistoupit také v případě, že provozovatel vysílání po zahájení vysílání v průběhu kalendářního roku nevysílal celkem 30 dnů. Do této doby se nezapočítává doba, po kterou vysílání bránily odůvodněné technické překážky.

Dva poslední výše uvedené důvody mají význam zejména v oblasti pozemního, a to zejména pozemního analogového vysílání. Jejich smyslem není ani tak sankcionovat provozovatele za nevysílání, jako spíše uvolnit prostor pro další zájemce o provozování vysílání, protože rádiové spektrum je omezeným zdrojem a je ve veřejném zájmu, aby bylo využíváno co nejefektivněji.

Dalším fakultativním důvodem pro odejmutí licence je vyhlášení konkursu na majetek provozovatele. Konkurs je jedním ze způsobů řešení úpadku podle insolvenčního zákona, dlužník je v úpadku, jestliže má více věřitelů, peněžité závazky po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti a tyto závazky není schopen plnit.⁹¹

Rada může licenci odejmout i v případě, že její držitel byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin, pokud se na něj nehledí, jako by nebyl odsouzen.

Odnětí licence z důvodu vyhlášení konkursu na majetek provozovatele vysílání nebo pravomocné odsouzení pro úmyslný trestný čin nemá sankční povahu. Tyto skutečnosti však snižují důvěryhodnost provozovatele vysílání a při licenčním řízení by vedly k neudělení licence, Radě je proto dána možnost v případě, že tyto skutečnosti nastanou, takovému provozovateli vysílání licenci odejmout.

O odnětí licence Rada rozhoduje kvalifikovanou většinou 9 ze 13 svých členů.⁹²

Proti rozhodnutí Rady o odnětí licence je možné podat správní žalobu ve lhůtě 30 dnů ode dne jeho doručení, přičemž podání žaloby má odkladný účinek. Soud o žalobě rozhodne ve lhůtě 90 dnů.⁹³

---

⁹¹ Viz § 3 insolvenčního zákona.

⁹² Viz § 8 odst. 2 zákona o RTV.

⁹³ Viz § 65 odst. 1 zákona o RTV.

Byla-li licence odňata, je provozovatel vysílání povinen ukončit vysílání ve lhůtě stanovené Radou.⁹⁴

9.1.4. Trest zrušení právnické osoby nebo trest zákazu činnosti

Platnost licence též zaniká dnem nabytí právní moci rozsudku, kterým byl provozovatel vysílání s licencí odsouzen k trestu zrušení právnické osoby nebo trestu zákazu činnosti provozovatele rozhlasového a televizního vysílání. V tomto případě Rada o zániku licence nerozhoduje, ale dojde k němu *ex lege*.

9.1.5. Žádost provozovatele vysílání o ukončení vysílání

Platnost licence může také skončit na žádost provozovatele vysílání, a to dnem, ke kterému provozovatel licence požádal o ukončení vysílání. Rada pro rozhlasové a televizní vysílání v tomto případě nerozhoduje o zániku licence ve správním řízení.⁹⁵

9.2. Zánik platnosti registrace

Výčet důvodů, pro které zaniká platnost registrace, je uveden v § 30 zákona o RTV. Podle tohoto ustanovení registrace zaniká z těchto důvodů:

- zánikem právnické osoby, která byla registrována,
- smrtí fyzické osoby, která byla registrována,
- pravomocným rozhodnutím Rady o zrušení registrace,
- zrušením registrace na žádost provozovatele převzatého vysílání,
- pravomocným rozsudkem, kterým byl provozovatel vysílání s licencí odsouzen k trestu zrušení právnické osoby nebo trestu zákazu činnosti provozovatele převzatého vysílání,
- neuvolněním kapacity sítě elektronických komunikací podle § 28a.

Lze si všimnout, že některé důvody pro zánik registrace jsou stejné jako u zániku licence. Na rozdíl od licence však platnost registrace nezaniká uplynutím doby, neboť registrace se uděluje na dobu neurčitou. V následujícím textu bude věnována pozornost těm důvodům zániku registrace, které se liší od důvodů zániku licence.

9.2.1. Zrušení registrace Radou

Registrace zaniká rozhodnutím Rady o zrušení registrace. Důvody pro zrušení registrace jsou uvedeny v § 64 zákona. Opět je lze rozdělit na obligatorní a fakultativní.

---

⁹⁴ Viz § 65 odst. 2 zákona o RTV.

⁹⁵ Srov. rozsudek NSS ze dne 7. 11. 2012, čj. 6 As 48/2012-129.

Stejně jako v případě odnětí licence je negativním důsledkem zrušení registrace rozhodnutím Rady mj. nemožnost získat licenci nebo registraci v následujících pěti letech. Zákon umožňuje zrušit registraci v celém rozsahu nebo jen její část.

Rada provozovateli převzatého vysílání zruší registraci, pokud uvedl v přihlášce nepravdivé údaje.

Rada registraci zruší také, pokud provozovatel převzatého vysílání opakovaně porušuje povinnosti uvedené v § 32 odst. 3 a byla mu za to již udělena pokuta. Odkazované ustanovení stanovuje povinnosti provozovatele převzatého vysílání týkající se zařazování programů, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.

Podle § 64 odst. 2 písm. a) zákona Rada může zrušit registraci, jestliže provozovatel *závažným způsobem porušil tento zákon nebo mezinárodní dohodu, kterou je Česká republika vázána*. Aby se jednalo o porušení zákona *závažným způsobem*, musí jít o porušení zákona, které má určitou intenzitu, nemůže jít o jakékoliv porušení zákona. Jde o fakultativní důvod zrušení registrace. Formulace týkající se porušení mezinárodní dohody je příliš široká a neodpovídá současnému monistickému přístupu k mezinárodním smlouvám. Je nutné ji proto vykládat v souladu s čl. 10 Ústavy, podle kterého jsou součástí právního řádu mezinárodní smlouvy, k jejichž ratifikaci dal Parlament souhlas a jimiž je Česká republika vázána. Ne každá mezinárodní dohoda, kterou je Česká republika vázána, je však součástí právního řádu a závazky z takových dohod nelze přenášet na adresáty právního řádu.

Obdobně jako u licence může Rada zrušit registraci v případě, že byl vyhlášen konkurs na majetek provozovatele převzatého vysílání nebo byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin, pokud se na něj nehledí, jako by nebyl odsouzen.

Stejně jako v případě odnětí licence lze proti rozhodnutí o zrušení registrace ve 30denní lhůtě podat správní žalobu, jejíž podání má odkladný účinek.⁹⁶

9.2.2. Neuvolnění kapacity sítě elektronických komunikací podle § 28a

Podle § 28a je provozovatel převzatého vysílání provozovaného prostřednictvím vysílačů povinen uvolnit přenosovou kapacitu sítě elektronických komunikací (tzv. multiplex) pro provozovatele původního vysílání, který uzavřel s podnikatelem

---

⁹⁶ § 65 odst. 1 zákona o RTV.

zajišťujícím tuto síť elektronických komunikací smlouvu o šíření svého vysílání prostřednictvím této sítě. Neuvolní-li provozovatel převzatého vysílání přenosovou kapacitu sítě elektronických komunikací do 90 dnů ode dne doručení výzvy od provozovatele vysílání, Rada jej k uvolnění přenosové kapacity písemně vyzve do 5 kalendářních dnů ode dne, kdy k tomu obdrží návrh provozovatele vysílání.

Pokud provozovatel převzatého vysílání přenosovou kapacitu neuvolní do 3 dnů ode dne doručení písemné výzvy Rady, jeho registrace uplynutím této lhůty *ex lege* zaniká.

Jedná se o zvláštní důvod zániku registrace, který má zajistit přednost původního vysílání před vysíláním převzatým.

10. Soudní ochrana

Jedním ze specifíků licenčního řízení, řízení o registraci i dalších řízení podle zákona o RTV oproti obecné úpravě správního řízení obsažené ve správním řádu je jejich jednoinstančnost. V § 66 zákon o RTV výslovně vylučuje použití ustanovení správního řádu o odvolacím řízení, řízení o rozkladu, o přezkumném řízení a o obnově řízení. Přezkum rozhodnutí vydaných Radou podle tohoto zákona je tak možný jen v rámci správního soudnictví.

V § 66 se dále stanoví, že proti výroku rozhodnutí, kterým se zamítá žádost o udělení licence, rozhodnutí o změně licence, rozhodnutí o odnětí licence, rozhodnutí o neprodloužení licence, rozhodnutí o odmítnutí registrace, rozhodnutí o zrušení registrace, rozhodnutí o pokutě, rozhodnutí o pozastavení šíření převzatého televizního programu a rozhodnutí o zákazu činnosti, která porušuje nebo může porušit společný zájem spotřebitelů, je možno podat žalobu podle zvláštního právního předpisu. Zvláštním právním předpisem, na který je zde odkazováno, je soudní řád správní.

I bez tohoto výčtu lze legitimaci pro podání žaloby proti rozhodnutím Rady dovodit z § 65 SŘS, podle kterého se může žalobou domáhat zrušení, popřípadě vyslovení nicotnosti rozhodnutí ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení rozhodnutím správního orgánu, kterým je rozhodováno o jeho právech či povinnostech. Ve světle tohoto ustanovení a současné koncepce soudního přezkumu se může výčet rozhodnutí (nebo jejich částí) v § 66 zákona o RTV, proti kterým lze podat žalobu, zdát jako zbytečný. Podle SŘS je možné podat žalobu i proti těm rozhodnutím Rady nebo jejich částem, které nejsou v tomto výčtu obsaženy.⁹⁷ Pro pochopení důvodu tohoto výčtu je nutno vzít v úvahu dobu vzniku zákona o RTV, který byl přijat v době před reformou správního soudnictví v roce 2002 a přijetím SŘS. Podle původního znění zákona o RTV výčet rozhodnutí v § 66 směřoval k možnosti podat tzv. *opravný prostředek k soudu*, který bylo podle tehdejší úpravy

---

⁹⁷ Lze si například představit soudní obranu proti formulaci licenčních podmínek, která by zasahovala do práv jinak úspěšného žadatele o licenci. Tento žadatel by sice mohl zahájit vysílání, ale pokud by licenční podmínky neodpovídaly podané žádosti, a žadatel by nemohl vysílat tak, jak původně zamýšlel, je podání žaloby proti rozhodnutí o udělení licence na místě. Rada sice v poučeních obvykle uvádí, že proti rozhodnutí, kterým je udělena licence, nelze podle § 66 zákona o RTV, popř. podle § 65 SŘS podat žalobu, pokud by však formulace licenčních podmínek zkracovala provozovatele vysílání na jeho právech, soud by se takovou žalobou musel zabývat.

možné podat pouze v případě, že to bylo v zákoně výslovně stanoveno.⁹⁸ Rozhodování o opravných prostředcích proti rozhodnutím správních orgánů podle tehdejších ustanovení § 250l až 250s OSŘ bylo zvláštní formou soudního přezkumu správních rozhodnutí. Na zrušení institutu *opravného prostředku k soudu* zákonodárce s určitým zpožděním reagoval zavedením nové formulace v § 66 zákona, podle které *je možno podat žalobu podle zvláštního právního předpisu*. Tolik k okolnostem historického vývoje § 66 zákona o RTV. Důležité však je, že zákon o RTV správní žalobě, s výjimkou rozhodnutí Rady podle § 20 odst. 4 a § 21 odst. 3 zákona, *ex lege* přiznává odkladný účinek. Podle obecné úpravy může soud odkladný účinek žaloby přiznat, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.⁹⁹ Vzhledem k vyloučení řádného opravného prostředku proti rozhodnutím Rady a hrozbě vysokých škod i v případě pozdějšího zrušení rozhodnutí soudem je odkladný účinek žaloby přímo ze zákona na místě. Odkladný účinek se však vztahuje jen na rozhodnutí uvedená v § 66 zákona. Napadnutí jiných rozhodnutí podle zákona o RTV žalobou není spojeno s odkladným účinkem.¹⁰⁰

Pro rozhodnutí soudu zákon stanoví lhůtu 90 dnů. Tato lhůta se zavádí v zájmu zvýšení efektivity soudního řízení, otázkou je, lze-li s nedodržením této lhůty spojovat nějaké právní následky.

Judikatura v oblasti rozhlasového a televizního vysílání není tak bohatá jako v jiných oblastech zvláštní části správního práva, například ve stavebním právu, přesto má významný vliv na rozhodovací praxi Rady. Z hlediska zaměření této práce je důležitý zejména soudní přezkum rozhodnutí Rady, která se týkají vzniku a změn oprávnění nebo kterými je oprávnění odnímáno.

Při soudním přezkumu rozhodnutí Rady o udělení licence, o registraci nebo o souhlasu se změnami licence je podstatné, zda zákon zakládá žadateli právní nárok na vydání pozitivního rozhodnutí či zda ponechává Radě prostor pro správní uvážení.

---

⁹⁸ § 70 zrušeného zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád)

⁹⁹ § 73 SŘS.

¹⁰⁰ Ke stejnému závěru dochází i komentář Chaloupkové a Holého, podle kterého je možno proti vyjmenovaným výrokům rozhodnutí Rady podat žalobu, která má odkladný účinek. Podle jejich názoru však nic nebrání tomu, aby ostatní rozhodnutí byla v souladu se SŘS napadena žalobou bez odkladného účinku.

V prvním případě bude soud zkoumat, zda žadatel naplnil všechny zákonné podmínky. Pokud žadatel splnil všechny zákonné požadavky a jeho žádost byla rozhodnutím Rady zamítnuta, je takové rozhodnutí nezákonné. Takové rozhodnutí soud pro nezákonnost zruší.¹⁰¹ Právní nárok na vydání pozitivního rozhodnutí je dán například v případě žádosti o udělení licence k provozování digitálního vysílání. Pokud žadatel splnil všechny podmínky, jeho žádost byla bezvadná a Rada jeho žádost přesto odmítla, šlo by o nezákonné rozhodnutí, které by při soudním přezkumu nemohlo obstát. Žalobci postačí tvrdit a dokazovat splnění všech zákonných podmínek.

V těžším postavení se žalobce nachází v případě, že na vydání pozitivního rozhodnutí nemá ani při splnění všech podmínek právní nárok, a Radě je ponechán prostor pro správní uvážení. Typickým příkladem je rozhodnutí vydávané v licenčním řízení k provozování analogového pozemního vysílání. Zákon výslovně stanoví, že na udělení licence není právní nárok. Navíc se jedná o řízení s více účastníky, z nichž může licenci získat jen jeden. Tím by měl být žadatel, který stanovená kritéria naplní ve vyšší míře než ostatní žadatelé. Výběr nejvhodnějšího žadatele probíhá na základě hodnocení zákonných kritérií v rámci správního uvážení Rady. Avšak i v případě, že správní orgán rozhoduje na základě správního uvážení a žadatel nemá nárok na vyhovění žádosti, je správní orgán povinen respektovat zákaz libovůle, princip rovnosti, zákaz diskriminace a princip proporcionality.¹⁰² Správní uvážení, které nerespektuje základní zásady správního řízení a veřejné správy obecně může ve svém důsledku zakládat nezákonnost rozhodnutí, která je důvodem pro zrušení takového rozhodnutí.¹⁰³ V případě licenčního řízení s více účastníky může být nezákonnost rozhodnutí o udělení licence založena nesprávným vyhodnocením kritérií podle § 17 zákona ze strany Rady nebo opomenutím některého z nich. I v případě, že neúspěšný žadatel v rámci soudního přezkumu uspěje a soud rozhodnutí Rady zruší, neznamená to, že Rada musí licenci při novém rozhodování udělit právě jemu.

Důvodem pro zrušení rozhodnutí při soudním přezkumu je také jeho nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.

---

¹⁰¹ § 78 SŘS.

¹⁰² K mezím správního uvážení blíže srov. Kopecký, M. *Správní právo. Obecná část*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 42.

¹⁰³ Srov. § 78 odst. 1 SŘS.

Rozhodnutí musí být řádně odůvodněno, jinak je nepřezkoumatelné, to platí obzvláště, pokud je rozhodováno na základě správního uvážení. Rozhodnutí o udělení licence k analogovému vysílání obsahuje kromě výroku o udělení licence i výrok o zamítnutí žádosti ostatních žadatelů. Zákon i rozhodovací praxe vyžadují řádné odůvodnění těchto propojených výroků.¹⁰⁴

Legitimaci k podání správní žaloby proti rozhodnutí o udělení licence mají všichni neúspěšní žadatelé o licenci. Zabývat se okruhem aktivně legitimovaných osob k podání žaloby je zajímavější v případě rozhodnutí Rady o změně licence podle § 21 zákona o RTV. Správní soudy dovodily, že aktivně legitimováni k podání žaloby podle § 65 odst. 1 SŘS proti rozhodnutí o změně licence jsou i neúspěšní žadatelé o licenci v přecházejícím licenčním řízení.¹⁰⁵ Jedná se zejména o změny podle § 21 odst. 1 zákona o RTV, kterými se může do značné míry změnit povaha vysílání. Pokud by nebyla ostatním, neúspěšným účastníkům dána aktivní legitimace k podání žaloby proti rozhodnutí o změně licenčních podmínek, mohlo by prostřednictvím změn licence docházet k obcházení licenčního řízení, a tím pádem i ke zkrácení procesních práv ostatních účastníků licenčního řízení. Pokud by byl v rámci řízení o změně licence provozovateli vysílání přidělen pro účely dokrytí území neobsazený kmitočet¹⁰⁶, který by byl natolik bonitní, že by o něm mohlo být vedeno samostatné licenční řízení, žalobní legitimaci by měly mít i další subjekty, u kterých není jednoznačně vyloučeno, že by se potenciálního licenčního řízení jinak účastnily.¹⁰⁷

---

¹⁰⁴ Viz kapitola o náležitostech rozhodnutí.

¹⁰⁵ Srov. např. rozsudek NSS ze dne 23. 2. 2009, č. j. 7 As 50/2009-76.

¹⁰⁶ O přidělení tzv. dokrývacího kmitočtu za účelem zlepšení kvality vysílání lze žádat prostřednictvím změny územního rozsahu vysílání podle § 21 odst. 1 písm. c). Územní rozsah vysílání je dle výkladového ustanovení § 2 odst. 1 písm. y) v případě analogového vysílání určen souborem technických parametrů vysílání. Dokrývací kmitočť je takový, o kterém se nevyplatí vést samostatné licenční řízení.

¹⁰⁷ Srov. např. rozsudek NSS ze dne 19. 5. 2010, č. j. 7 As 111/2010-163.

Závěr

Je nepochybné, že veřejnoprávní regulaci vysílání, zejména pak problematiku týkající se vzniku, změn a zániku oprávnění, nelze oddělit od obecné části správního práva. Jakkoliv je možné mediální právo brát jako multioborovou disciplínu odvíjející se od médií, jeho veřejnoprávní část by měla být v první řadě chápána jako jedna ze zvláštních částí správního práva, podobně jako právo stavební, živnostenské, azylové nebo policejní. Rada je v první řadě ústředním správním úřadem, který vykonává státní správu v oblasti rozhlasového a televizního vysílání. V rámci své působnosti vede řadu správních řízení (licenční, o registraci, o odnětí licence, přestupkové), v nichž vydává správní akty a ukládá správní tresty za přestupky. Soudní přezkum těchto aktů probíhá ve správním soudnictví. Takový soudní přezkum je pak svou povahou zcela odlišný od soudních řízení týkajících se ochrany osobnosti, která je někdy též zčásti řazena do mediálního práva.

Většina dostupné literatury věnující se regulaci médií však k veřejnoprávní úpravě rozhlasového a televizního vysílání až na výjimky přistupuje pouze velice obecně a správněprávním aspektům vysílání a jeho státní správy nevěnuje téměř žádnou pozornost. Podrobněji se řízením podle zákona o RTV věnuje snad jen komentářová literatura.

Zákon č. 231/2001 Sb. vznikl v době, kdy byla situace na mediálním trhu zcela jiná, než je dnes. Na přelomu tisíciletí v České republice existovaly jen čtyři celoplošné televizní stanice, z nichž dvě byly veřejnoprávní a dvě soukromé. Od té doby došlo k plné digitalizaci televizního vysílání, stávající televizní společnosti rozšířily své portfolio a na trh vstoupili další hráči. V dnešní době můžeme hovořit téměř až o inflaci televizních programů. V mezidobí došlo k rozvoji i jiných technologií. V současnosti je díky dostupnosti vysokorychlostního internetu možné televizní vysílání ve smyslu zákona o RTV šířit pomocí internetu a sledovat ho na obrazovce mobilního telefonu prakticky kdekoliv. Ještě před několika lety bylo něco takového nepředstavitelné a nepočítal s tím samozřejmě ani zákonodárce v době vzniku tohoto zákona. Je otázkou, zda takové vysílání vůbec vyžaduje regulaci shodnou s „klasickým“ televizním vysíláním. Dalším důsledkem rozvoje technologií a na ně ne zcela koncepčně reagujících novel zákona o RTV je řada obsoletních ustanovení. Právní úprava rozhlasového a televizního vysílání by si zasloužila více přizpůsobit potřebám současné doby. Než další dílčí novelizace by zřejmě bylo vhodnější přijetí zcela nového zákona.

Některé další nedostatky zákona, jako je nevhodně zvolená terminologie, neprovázanost jednotlivých ustanovení atd., však musely být patrné již v době svého vzniku. Je zřejmé, že zákon byl „šit horkou jehlou“, a jeho hlavním cílem bylo před vstupem České republiky do Evropské unie přizpůsobit vnitrostátní úpravu vysílání evropské legislativě.

Za terminologicky nepříliš zdařilé lze označit již například zvolení termínů *rozhlasové a televizní vysílání a převzaté rozhlasové a televizní vysílání* jako klíčových termínů zákona o RTV. Možná poněkud zvláštní je, že *převzaté rozhlasové a televizní vysílání* není podmnožinou *rozhlasového a televizního vysílání*, ale množinou úplně jinou. Ačkoliv obecně lze zavádění cizích termínů do právního řádu označit za nežádoucí, například na Slovensku používaný termín *retransmise* je pro označení *převzatého vysílání* možná vhodnější. Nikoliv přímo chybou, ale určitou zvláštností zákona o RTV také je, že správní akt, který svého držitele opravňuje k provozování převzatého vysílání a který Rada vydává jako rozhodnutí ve správním řízení, zákon označuje jako *registraci*, ačkoliv teorie úkon označovaný jako registrace řadí spíše mezi neregulativní úkony veřejné správy, tedy mezi úkony, jejichž provedení správní řízení nepředchází. Toto je možné považovat za jednu z ukázek toho, že pozitivněprávní úprava ne pokaždé odpovídá právní nauce.

Za obsoletní, v současné době již nevyužívaná ustanovení, lze označit například ustanovení části třetí hlavy první zákona o RTV, která se týká nejzjednodušeného licenčního řízení k provozování digitálního vysílání, které bylo při jedné z novelizací zákona přesunuto do zjednodušeného režimu hlavy druhé (§ 25).

Neprovázanost jednotlivých ustanovení zákona o RTV lze spatřovat například v zákazu koncentrace vlastnictví v oblasti vysílání (§ 55 až 56 zákona o RTV) na straně jedné a na straně druhé v tom, že hrozící porušení tohoto zákazu není uvedeno mezi důvody pro neudělení licence (§ 17 odst. 3, § 25 odst. 5). Zákaz koncentrace vlastnictví spočívá například v omezeném počtu vysílacích licencí, které může jeden provozovatel vysílání držet. Tato vzájemná neprovázanost zákonných ustanovení může být problémem zejména při tzv. zjednodušeném licenčním řízení, v kterém je podle zákona možné licenci žadateli neudělit jen v taxativně stanovených případech. Vzniklý protiprávní stav spočívající v porušení povinností podle § 55, 55a a 56 by mohla Rada řešit až následně odnětím licence. Této (hypotetické) situaci by se dalo předejít, pokud by text zákona

obsahoval formulaci, že Rada licenci neudělí též v případě, došlo-li by jejím udělením k porušení povinností podle § 55, 55a a 56. Obdobná úprava je v § 21 odst. 6 a 7 a zakazuje změny, které by vedly k porušení povinností podle § 55 a 56. V tomto případě zákon ovšem zase opomíjí, že byl mezi tato dvě ustanovení vložen nový § 55a, který zakazuje určitou koncentraci vlastnictví v oblasti digitálního vysílání.

Z dnešního pohledu další slabinou zákona o RTV je, že vznikl za účinnosti starého správního řádu z roku 1967, před přijetím soudního řádu správního a za účinnosti starého občanského a obchodního zákoníku. Zákon tak nejen svou terminologií, ale i chápáním některých institutů ne zcela odpovídá zbytku právního řádu. V některých případech také ke škodě nevyužívá vztahů speciality a subsidiarity a zbytečně některé otázky upravuje duplicitně.

Ačkoliv byl zákon o RTV po rekonstrukci soukromého práva novelizován již vícekrát, stále užívá termíny, které odpovídají předchozí úpravě (např. plná způsobilost k právním úkonům namísto plné svéprávnosti) nebo na více místech odkazuje na zrušený obchodní zákoník.

Staré koncepci tzv. opravného prostředku k soudu podle předchozí úpravy před reformou správního soudnictví v roce 2002 odpovídá z dnešního pohledu nadbytečné uvádění rozhodnutí, proti kterým je možné podat žalobu (§ 65, 66 zákona). Právo podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu plyne z § 65 SŘS; není tak třeba uvádět, proti jakým rozhodnutím je možné podat správní žalobu. V zákoně o RTV není nikde vyloučena možnost podat žalobu i proti rozhodnutím Rady, která nejsou uvedena v § 66 zákona o RTV.

Při výkladu zákona o RTV se nelze plně spolehnout ani na relevantní komentářovou literaturu. Zásadní otázkou každého řízení je jistě vymezení okruhu osob, které mohou být jeho účastníky. Jak komentář Heleny Chaloupkové a Petra Holého, tak i konkurenční komentář Aleše Rozehny uvádí, že žadatelem o licenci mohou být jen právnické a fyzické osoby, které jsou podnikateli, a to již v okamžiku podání žádosti o licenci. Podle komentáře Chaloupkové a Holého je u fyzických osob navíc vyžadován předchozí zápis v obchodním rejstříku a fyzické osoby by podle tohoto komentáře měly před podáním žádosti o licenci získat například živnostenské oprávnění, aby se formálně staly podnikateli a mohly se nechat zapsat do obchodního rejstříku, získat obchodní firmu a následně úspěšně žádat o licenci. Žádná z těchto podmínek však podle autora této práce

ze zákona nevyplývá, a i praxe dokazuje, že tato tvrzení ohledně účastníků řízení jsou mylná.

Komentářová literatura však obsahuje i další nepřesná tvrzení, která, byla-li by studenty uváděna v diplomových pracích, zavadala by možný důvod k vážnějším výtkám ze strany oponentury. Novější komentář (aktualizovaný k 31. 8. 2017) Aleše Rozehnalů například k postavení Rady uvádí, že Rada není ústředním orgánem státní správy a opomíjí tak nejenom judikaturu Ústavního soudu, ale i platné znění zákona o RTV a kompetenčního zákona. Snad nejodvážnější je však v tomto komentáři uvedené tvrzení, že sankční ustanovení obsažené v § 60 odst. 5 písm. a), na jehož základě je při porušení povinností podle § 21 odst. 6 a 7 (tzn. povinnost požádat Radu o předchozí souhlas s převodem podílu ve společnosti provozovatele vysílání) možné udělit pokutu až do 5 milionů Kč, je nesmyslné, neboť (protiprávní) jednání, které toto ustanovení postihuje, je – podle názoru autora komentáře – zároveň ze soukromoprávního hlediska neplatným právním jednáním, a k porušení tohoto ustanovení spočívajícího v porušení povinností požádat Radu o předchozí souhlas s převodem podílu tedy vůbec nemůže dojít. Chybné je například též v komentáři uvedené tvrzení, podle kterého je žaloba proti rozhodnutí Rady o udělení licence opravným prostředkem nebo že lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí Rady o udělení licence je zachována, je-li žaloba ve stanovené lhůtě podána u Rady (tzn. u orgánu, proti kterému je žaloba podávána).

Stejně jako i v jiných oblastech právní úpravy lze určitý paradox zákonné úpravy spojit s okolnostmi zániku oprávnění k provozování vysílání odnětím licence nebo zrušením registrace. Odnětí licence a zrušení registrace Radou může být důsledkem závažného porušení povinností provozovatele vysílání, nejde však o správní trest. Zatímco při spáchání jakéhokoliv přestupku podle zákona o RTV, bagatelního i závažného, se postupuje podle přestupkového zákona, který dává obviněnému určitá práva nad rámec účastníka obecného správního řízení, pro odnímání oprávnění nejsou stanovena žádná zvláštní procesní pravidla a postupuje se čistě podle obecné úpravy správního řízení. Odnětí oprávnění tedy není trestem, jeho důsledky pro provozovatele vysílání však budou ve většině případů mnohem citelnější než jakákoli pokuta za přestupek dle zákona o RTV, byť by byla uložena při horní hranici zákonné sazby.

Svým charakterem nejspecifičtějším a pro právní rozbor nejzajímavějším řízením podle zákona o RTV je společné licenční řízení pro pozemní analogové vysílání s více

účastníky. V současnosti se tato řízení týkají již jen rozhlasového vysílání a jejich počet každoročně klesá. Na rok 2025 je v České republice naplánován plný přechod na digitální vysílání i v oblasti rozhlasu. Lze tak s nadsázkou říci, že ustanovení o licenčním řízení s více účastníky budou mít v nepříliš vzdálené budoucnosti v právním řádu jen dekorativní roli, stejně jako klasická, šumící rádia v našich domácnostech.

Seznam použitých zkratek

ČRo	Český rozhlas
ČT	Česká televize
ČTÚ	Český telekomunikační úřad
LPS	Listina základních práv a svobod, vyhlášená předsednictvem ČNR dne 16. prosince 1992 jako součást ústavního pořádku České republiky pod č. 2/1993 Sb.
Federální rada	Federální rada pro rozhlasové a televizní vysílání
Manuál	Manuál postupu rozhodování Rady pro rozhlasové a televizní vysílání o udělení licence k provozování rozhlasového a televizního vysílání šířeného prostřednictvím vysílačů podle zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání.
NSS	Nejvyšší správní soud
ObchZ, obchodní zákoník	Zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník
OZ, občanský zákoník	Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník
Přestupkový zákon	Zákon č. 250/2016 S., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich
Rada	Rada pro rozhlasové a televizní vysílání
SpŘ, správní řád	Zákon č. 500/2004., správní řád
SŘS, soudní řád správní	Zákon č. 150/2002., soudní řád správní
StavZ, stavební zákon	Zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)
Tiskový zákon	Zákon č. 46/2000 Sb., tiskový zákon
Evropská úmluva o ochraně lidských práv	Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod
Veterinární zákon	Zákon č.166/1999 Sb., o veterinární péči (veterinární zákon)
Zákon o audiovizuálních mediálních službách na vyžádání	Zákon č. 132/2010 Sb., o audiovizuálních mediálních službách na vyžádání

Seznam použitých zdrojů

1. Seznam použité literatury

Hendrych, D. a kol. *Správní právo. Obecná část*. 9. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, 599 s. ISBN 978-80-7400-624-1.

Hoetzel, J. *Československé správní právo*. Praha: Melantrich, 1934, 455 s.

Chaloupková, H. Holý, P. *Zákon o provozování rozhlasového a televizního vysílání a předpisy související*. 2. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2009, 762 s. ISBN: 978-80-7400-143-7.

Kolektiv autorů. *Slovník veřejného práva československého. Svazek II*. Brno: Polygrafia – Rudolf M. Rohrer. 1932. 1202 s.

Kopecký, M. *Správní právo. Obecná část*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, 536 s. ISBN: 978-80-7400-727-9.

Kopecký, M., Průcha, P., Havlan, P., Janeček, J. *Zákon o obcích. Komentář*. 3. vydání. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2017, 353 s. ISBN: 978-80-7552-862-9.

Pomahač, R., Pítrová, L. *Správní právo I*. Praha: Univerzita Karlova. 2016. 116 s. ISBN: 978-80-87975-53-4.

Pouperová, O. *Institucionální aspekty regulace médií*. 1. vydání. Praha: Wolters Kluwer ČR, 255 s. ISBN: 978-80-7552-335-8.

Pouperová, O.: *Regulace médií*. Praha: Leges, 2010, 272 s. ISBN 978-80-87212-48-6.

Rozehnal, A. *Zákon o provozování rozhlasového a televizního vysílání: Komentář [Systém ASPI]*. Wolters Kluwer. ASPI_ID KO231_2001CZ. Dostupné v Systému ASPI. Právní stav komentáře k 31.8.2017. ISSN: 2336-517X.

Rozehnal, A. *Mediální právo*. Plzeň: Aleš Čeněk, 2012, s. 399. ISBN 978-80-7380-382-7.

Sládeček, V., Pouperová, O., a kolektiv: *Správní právo – zvláštní část (vybrané kapitoly)*. 2. vydání. Praha: Leges, 2014, s. 496. ISBN: 978-80-87576-48-9.

2. Seznam použité judikatury

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 4. 1993, č. j. 6 A 98/93-10

Usnesení Ústavního soudu ze dne 30. 11. 2010, č. j. Pl. ÚS 52/04–01

Rozsudek NSS ze dne 29. 8. 2007, č. j. 1 As 3/2007-83

Rozsudek NSS ze dne 25. 5. 2011, č. j. 6 As 8/2011-145

Rozsudek NSS ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298

Rozsudek NSS ze dne 6. 8.2010, č. j. 7 As 32/2010-243

Rozsudek NSS ze dne 23. 8.2007, č. j. 7 Afs 45/2007-251

Rozsudek NSS ze dne 23. 8.2007, č. j. 7 As 32/2010-243

Rozsudek NSS ze dne 23. 8. 2007, č. j. 7 Afs 45/2007-251

Rozsudek NSS re dne 19. 8. 2010, č. j. 7 As 48/2010-87

Rozsudek NSS ze dne 19. 5. 2010, č. j. 9 A 10/2010-80

Rozsudek NSS ze dne 7. 11. 2012, č. j. 6 As 48/2012-129

Rozsudek NSS ze dne 23. 2. 2009, č. j. 7 As 50/2009-76

Rozsudek NSS ze dne 19. 5. 2010, č. j. 7 As 111/2010-163

Rozsudek MS v Praze ze dne 26. 5. 2016, č.j. 8 A 47/2015-83

3. Použité právní předpisy

Zákon č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání

Zákon č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání

Zákon č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích

Zákon č. 132/2010 Sb., o audiovizuálních mediálních službách na vyžádání

Zákon č. 348/2005 Sb., o rozhlasových a televizních poplatcích

Zákon č. 46/2000 Sb., tiskový zákon

Zákon č. 81/1966 Sb., o periodickém tisku a o ostatních hromadných informačních prostředcích

Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád

Zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád)

Zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní

Zákon č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích

Zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník

Zákon č. 103/1992 Sb., o Radě České republiky pro rozhlasové a televizní vysílání

Zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/13/EU, o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb (směrnice o audiovizuálních mediálních službách)

Listina základních práv a svobod, vyhlášená předsednictvem ČNR dne 16. prosince 1992 jako součást ústavního pořádku České republiky pod č. 2/1993 Sb.

Zákon č. 455/1991 Sb., živnostenský zákon

Zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon)

Zákon č. 166/1999 Sb., o veterinární péči (veterinární zákon)

Zákon č. 159/2006, o střetu zájmů

Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod

4. Použité internetové zdroje

<https://www.mkcr.cz/smernice-o-audiovizualnich-medialnich-sluzbach-492.html>

<https://cs.wikipedia.org/w/index.php?title=DVB-T&oldid=16505714>

[https://cs.wikipedia.org/w/index.php?title=Multiplex_\(vys%C3%ADl%C3%A1n%C3%AD\)&oldid=16743777](https://cs.wikipedia.org/w/index.php?title=Multiplex_(vys%C3%ADl%C3%A1n%C3%AD)&oldid=16743777)

5. Ostatní použité zdroje

Důvodová zpráva k zákonu č. 304/2007 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s dokončením přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání.

Důvodová zpráva k zákonu č. 321/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání

Legislativní pravidla vlády.

Manuál postupu rozhodování Rady pro rozhlasové a televizní vysílání o udělení licence k provozování rozhlasového a televizního vysílání šířeného prostřednictvím

vysílačů podle zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání.

Oprávnění k provozování rozhlasového a televizního vysílání

Abstrakt

Práce s názvem *Oprávnění k provozování rozhlasového a televizního vysílání* se zabývá problematikou regulace přístupu na mediální trh v České republice. Práce vychází zejména z rozboru platné právní úpravy a judikatury správních soudů. Hlavním pramenem právní úpravy rozhlasového a televizního vysílání je u nás zákon č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání. K provozování rozhlasového a televizního vysílání opravňují provozovatele vysílání správní akty označené jako licence a registrace. Licence opravňuje svého držitele k provozování tzv. původního vysílání, zatímco registrace slouží k provozování převzatého vysílání. Jak licence, tak registrace je udělována Radou pro rozhlasové a televizní vysílání. Tato práce se zaměřuje na okolnosti vzniku, změn a zániku těchto správních aktů. Práce je rozdělena do deseti částí.

První část se zabývá důvody právní regulace rozhlasového a televizního vysílání ze strany státní moci. Rozhlasové a televizní vysílání je regulováno v první řadě kvůli určité omezenosti zdrojů a ochraně veřejného zájmu a celospolečenských hodnot.

Druhá část podává stručný přehled právní úpravy vztahující se k rozhlasovému a televiznímu vysílání a popisuje její vývoj po roce 1990.

Třetí část se zaměřuje na pojem rozhlasové a televizní vysílání a převzaté rozhlasové a televizní vysílání podle zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Jsou zde rozebírány a srovnávány jednotlivé znaky obou druhů vysílání.

Čtvrtá část se věnuje rozhlasovému a televiznímu vysílání jako právně regulované činnosti a porovnává ji s vydáváním periodického tisku.

Pátá část se snaží začlenit licenci a registraci jako správní akty a porovnat je s obecnou teorií správních aktů.

Šestá část se zabývá řízením o udělení licence k rozhlasovému a televiznímu vysílání. Je zde rozebráno zahájení licenčního řízení, žádost a její náležitosti, předpoklady k tomu být účastníkem, veřejné slyšení i rozhodnutí o udělení licence Rady a jeho náležitosti.

Sedmá část se týká řízení o registraci a zaměřuje se zejména na rozdíly oproti licenčnímu řízení.

Osmá část se zabývá změnami jednotlivých správních aktů – licence a registrace.

Devátá část se zabývá okolnostmi zániku platnosti oprávnění k provozování vysílání, včetně odnětí licence a zrušení registrace Radou.

Desátá část rozebírá některá specifika soudního přezkumu rozhodnutí vydaných Radou.

Klíčová slova: Vysílání, televize, licence.

Authorisation to radio and television broadcasting

Abstract

This thesis entitled *Authorisation to radio and television broadcasting* deals with issue of regulation of access to medial market in the Czech Republic. This thesis is based on analyse of legislation and case law of administrative courts. Main source of broadcasting regulation is Radio and Television Broadcasting Act no. 231/2001. There are two administrative acts authorises to broadcasting and rebroadcasting. Administrative act called licence authorises to broadcasting while registration authorises to rebroadcasting. Both licences and registrations are granted by Council for Radio and Television Broadcasting. This thesis primarily deals with granting, changes and termination of this administrative acts. This thesis is divided into ten parts.

Part One deals with reasons of regulation of radio and television broadcasting by state. Broadcasting is primarily regulated because of limited resources and protection of public interests and some social wide values.

Part Two briefly describes legislation related to broadcasting and its evolution after 1990.

Part Three focuses on legal term broadcasting and rebroadcasting according to Radio and Television Broadcasting Act. This part compares single elements of broadcasting and rebroadcasting.

Part Four analyses broadcasting as an activity regulated by law and compares broadcasting with publishing periodicals.

Part Five focuses on licence and registration as administrative acts and compare them with theory of administrative acts.

Part Six deals with procedure of granting licence for radio and television broadcasting. This part includes analysis of commencement of licence procedure, prerequisites to be participant of licence procedure, licence application, public hearing as well as decision of Council and its essentials.

Part Seven deals with registration procedure and focuses on differences between licence and registration procedure.

Part Eight is a chapter dealing with changes of single administrative acts – licences and registrations.

Part Nine analyses single circumstances of a broadcasting and rebroadcasting authorisation termination, including withdrawal of the licence and cancellation of the registration by the Council.

Part Ten is focused on some special aspect of judiciary revision of selected decisions adopted by the Council.

Keywords: Broadcasting, television, licence.